

(FAKE) COUPLE

รับทักแฟน

คำนำ

นักอ่านหลายๆ ท่านน่าจะเคยประสบกับเหตุการณ์ที่เรารู้สึกไม่ถูกชะตา กับใครบางคนขึ้นมา แม้ว่าอาจจะเพิ่งเคยพบกันเป็นครั้งแรกหรือมีเหตุผลอะไรบางอย่างที่ทำให้รู้สึกแบบนั้นใช้มั้ยละคะ

เป็นเช่นเดียวกันกับนายเอกของเราอย่าง 'ออส' เด็กหนุ่มหน้าหล่อผู้เกลียดการพ่ายแพ้ที่สุดแสนจะไม่ชอบไม่ชอบพระเอกสุดฮอต โพรไฟล์ดีอย่าง 'แอรี่' ทายาทธุรกิจโรงแรมชื่อดัง เพราะหนุ่มหล่อคนนี้ได้เข้ามาหักอกพี่ชายสุดที่รักของตัวเอง ด้วยความไม่ชอบขี้หน้าแอรี่ของออสที่แสดงออกอย่างชัดเจนในสนามฟุตบอลที่ทั้งคู่เจอกันบ่อยๆ นี้เอง จึงทำให้คนในสนามคิดว่าจะต้องจัดการกับความไม่สงบ โดยให้ทั้งสองคนทำดวลเตะลูกโทษฟุตบอล ผลกลายเป็นแอรี่เอาชนะคนชอบทำหน้าบึ้งต่อหน้าคนมากมายในสนาม

ทว่าของรางวัลผู้ชนะกลับเป็นสิ่งที่ทุกคนคาดไม่ถึง นั่นคือการที่ออสต้องเป็นคนรักของแอรี่หนึ่งอาทิตย์! คราวนี้เรื่องราวยิ่งปั่นป่วนกันไปอีกยกใหญ่ ความสัมพันธ์ก็ยุ่งเหยิงกันไปอีกมาก นักอ่านทุกท่านมาร่วมเอาใจช่วยความรักครั้งนี้ของทั้งสองคนไปด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์ไอเวอร์ไว

บทนำ

[ออกซ]

ผมกำลังทำหน้าที่บั้งตั้งอยู่ในสนามบิน ทั้งๆ ที่กำลังจะไปออกทริปกับหนุ่มหล่อที่ใครๆ ต่างก็พากันเหวี่ยงหลังหันมามอง แต่ขอบอกไว้ ณ ตรงนี้เลยว่าผมไม่ได้รู้สึกยินดีที่จะไปกับคนคนนี้เลยแม้แต่นิดเดียว

เพราะนี่มันบ้า บ้าสุดๆ ไปเลย

แต่จะให้หันหลังกลับไปก็คงไม่ทันแล้วละ

"มาด้วยเหวอ" หนุ่มหล่อเจ้าของความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบลกกลางๆ เดินมาหาผมด้วยท่วงท่าที่โคตรเท แม้ว่าผมจะไม่อยากยกอมรับเท่าไรหรอก แต่นั่นมันคือเรื่องจริงแท้แน่นอนที่สุด "นี่กว่าจะปอดจนคิดจะบินหนีไปประเทศอื่นแล้วชะอีก"

ผมผลอกัดริมฝีปากตัวเองเล็กน้อย "แพ้ก็ต้องยอมรับว่าตัวเองแพ้ ภูมิน้ำใจนักกีฬาอยู่แล้ว"

อีกฝ่ายชักสีหน้าหันคว้นอย่างกับเด็กเอาแต่ใจ "ไม่เอาแบบนี้"

"ไม่เอาแบบนี้เหี้ยอะไร" ผมไม่ลังเลที่จะโวยวายเสียงดังใส่มัน

แอร์ลิกคิวสูงราวกับทำทนายผม ซึ่งผมตอบกลับกิริยานั้นของมันด้วยการจ้องมันเขม็ง จนมันคงคิดว่าผมคงจ้องมองมันแบบนี้ไม่เปลี่ยนมันถึงได้ขยับใบหน้าเข้ามากระซิบที่ข้างหูผมอย่างแก้งๆ

"เป็นเมียที่ต้องพูดเพราะๆ ดี"

ผมพิวส์ขาดแทบจะในทันที แต่ด้วยความที่ผมมีคำว่า 'LOSER' เปะอยู่
กลางหน้าผากอย่างบ่งบอกสถานะ ผมก็เลยเถียงอะไรแรงๆ ไม่ได้

นี่คือสิ่งที่ผมต้องอดทนเจอตลอดหนึ่งสัปดาห์นับจากนี้ และนี่ก็เป็น
เพียงแค่น้ำจิ้มเท่านั้น

ไม่ผิดเลยที่ไอ้แอร์มันคิดจะแก๊งกัน

ก็ผมกับมันน่าจะเกลียดชังหน้ากันจะตาย

"ก็แค่อาทิตย์เดียวเท่านั้นแหละวะ" สูดหายใจก็ยกมูมปากขึ้นอย่าง
เยาะหยัน

"หึ" แอร์ฮักยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ "อาทิตย์เดียวแล้วไง ยังไงพี่ก็จะใช้คำว่า
'เมีย' ของน้องออสซี่ให้คุ้มเลย"

สถาบันได้ว่าผมขุ่นลุกซู่ แม้ใบหน้าในตอนนี้จะแสดงออกไปว่าผม
ไม่เกรงกลัว แต่การที่มันพูดแบบนี้ทำให้ผมนึกถึงเรื่องสิบแปดบวกอย่างไม่มี
เงื่อนไข

ไม่เอาไว้อยยย ยังไงก็ไม่เอา ไม่มีทาง จะให้ไปมีเรื่องอะไรแบบนั้น
กับคนที่ผมเกลียดชังหน้าได้ยังไง

รอให้สวรรค์กับนรกพลิกกลับด้านกันก่อนเหอะ!

"อย่าแม้แต่จะคิด" ผมไว้วายเสียงดังอีกครั้งนึง

"อะไรกัน คนแพ้ไม่มีสิทธิ์ต่อรอง"

นี่มันคิดจะทำจริงเหอเนี่ย เฮ้ย แม่่งหน้าด้านเกินไปแล้ว "ยังไงก็ได้
มึงบ้าหรือเปล่า"

"เฮ้ย พูดเพราะๆ หน่อย"

"กูไม่พูดฟังพูดเพราะอะไรทั้งนั้นกับมึง มึงห้ามทำเรื่องแบบนั้นกับกู
เด็ดขาด"

แทนที่อีกฝ่ายมันจะสะเทือนกับคำขู่ของผม มันกลับลอยหน้าลอยตา
เหมือนสิ่งที่ผมพูดเป็นเพียงลมที่ถูกลมพัดออกมาจากปากเฉยๆ

เกลียดแม่่งจิงเลยไว้อยยย

"ออสซจะกลัวไรวะ ถ้าเรื่องมันเกิดขึ้นจริงๆ แล้วออสซไม่ยอม ออสซมีมือ มีตีนอยู่แล้ว ออสซก็เตะก็ต่อยพีดี" แอร์ส่ายหน้าใส่ผมเบาๆ "ไว้วายอย่างกับ พีมีแรงจะกดแรงๆ คิดว่าตัวเองตัวเล็กตัวน้อยมากเลยงั้นสิ"

เซี่ย แต่ก็...เออวะ

ที่มันพูดก็มีส่วนถูก เรื่องแบบนี้มันจะไม่เกิดขึ้นถ้าผมไม่ยอมมันง่าย ๆ อย่างน้อยๆ ผมก็รู้ว่าควรจะต้องมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนตลอดเวลา ที่อยู่กับมัน

"พร้อมยัง" แอร์ถามผม

"ไม่พร้อมได้ด้วยเหรออ" ผมตอบส่งๆ อยากรู้ให้ช่วงเวลานี้มันผ่านไปเร็วๆ เหลือเกิน

"พร้อมหรือไม่พร้อมก็ต้องไปกันแล้วละ" อีกฝ่ายเอื้อมมือมาลาก กระเป๋าเดินทางของผมให้

"เดี๋ยวกูลากเอง" แนนอนว่าแอร์ทำเป็นไม่ได้ยิน "ไอ้แอร์ เอากกระเป๋าภาวนี!"

รู้ว่ามันกวนตีน แต่ไม่คิดว่ามันจะกวนตีนสุดๆ แบบนี้ นอกจากมันจะไม่ใส่ใจสายตาประชาชนชาวไทยและชาวต่างชาติที่กำลังมองมา มันยังเอาแต่ ลอยหน้าลอยตาเดินเซิดไปข้างหน้า ปล่อยให้ผมต้องมาตกอยู่ในสถานะเหมือน กำลังเดินตามจิ้งจิวไม่มีผิด ซึ่งผมยอมไม่ได้

"ไว้วัย พีแอร์ ออสซขอลากกระเป๋าเอง!"

คำพูดของผมทำให้แอร์มันยิ้มกริ่ม มันดูพอกพอใจที่กลิ่นแก๊สผมได้ สำเร็จ ระหว่างที่มันปล่อยให้ผมลากกระเป๋าเดินทางเอง มันก็เดินนำผมไปยัง เคาน์เตอร์เช็คอิน

ในช่วงเวลานี้ผมจะเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้นี้ให้ทุกท่านฟังว่า ที่ผ่านมามันเกิดอะไรขึ้น ผมไปทำอะไรทำไหน ทำไม่ถึงได้มาลงเอยกับการไปทริป หนึ่งอาทิตย์กับคนที่ผม همینขั้นหน้าในสถานะ 'ภรรยา' แบบนี้

มันดูเป็นไปไม่ได้เลยใช่ไหมครับ

แต่มันเป็นไปแล้วจริงๆ

เรื่องที่เกิดขึ้นคือผมกับแอร์รู้จักกันที่สนามฟุตบอลหญ้าเทียมที่ชื่อว่า

สนามบอลป่าฝ้าย ซึ่งในช่วงแรกๆ ผมก็ยังรู้สึกเฉยๆ กับมันอยู่ คิดแค่ว่าพี่คนนี้นี่มันทั้งหล่อทั้งสูง คงมีสาวๆ หนูๆ ตามติดมันกันเป็นว่าเล่นแหงมๆ

ผมคิดกับมันแค่นั้นเลยครับ

แต่แล้วก็กลายเป็นว่าหนึ่งในบรรดาคนที่ตามติดมันคือพี่ไซ่ พี่ชายบังเกิดเกล้าของผมเอง หลังจากที่พี่ไซ่คุยกับแอร์ไปได้สองเดือน จู่ๆ พี่ผมก็ออกหักตั้งเปาะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างสองคนนี่เหมือนกัน แต่ที่แน่ๆ มันทำให้พี่ชายผมร้องไห้ไปสองอาทิตย์เต็มๆ ซึ่งเป็นสองอาทิตย์ที่ผมเจ็บปวดหัวใจมากตอนที่พี่ไซ่ร้องไห้ปานจะขาดใจนั่นก็เหมือนทำร้ายน้องชายแท้ๆ อย่างผมทางอ้อม

ตั้งแต่วันนั้นผมจึงเกลียดชังหน้าไอ้แอร์ไปโดยปริยาย ไม่ถือว่ามันเป็นพี่ในสนามบอลไม่พอ ผมยังนับว่ามันเป็นแมลงสาบที่วิ่งผ่านเข้ามาในสนามอีกด้วย แม้ผมเองจะไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างแอร์กับพี่ไซ่บ้าง แต่ผมทรมานพี่ชายของผมแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ (สำหรับผมครอบครัวต้องมาก่อนทุกสิ่งทุกอย่างอยู่แล้ว) ฉะนั้นผมจึงไม่ชอบไอ้แอร์หนักมาก เรียกได้ว่าถ้ามีมันเตะในสนามและทีมผมซึ่งมีเพื่อนๆ ไปขอเตะต่อ ผมก็จะไม่ยอมเข้าไปเตะในวันนั้นเลย ทั้งๆ ที่ทีมเพื่อนๆ ของผมคนขาด ด้วยความที่ว่าผมกับแอร์เป็นคนที่ยกข้างมีชื่อเสียงกว้างขวางในสนามบอลแห่งนั้นประมาณนึง เรื่องนี้จึงกลายเป็นเสียงลือเสียงเล่าอ้างประจำสนามบอลป่าฝ้ายอย่างหนักหน่วงมาก

ผ่านไปนานวันเข้าแน่นอนว่าแอร์มันต้องจับกลิ่นได้ว่าผมไม่ชอบมัน แต่แทนที่มันจะอยู่ให้ห่างผม มันกลับชอบกวนตีนราวกับต้องการให้ผมเกลียดมันแล้วเกลียดมันอีก (ไม่รู้ว่าจะแวมประสาทกลับไปแล้วหรือไง) ยกตัวอย่างเช่น มันจงใจทำเป็นเดินผ่านผมบ่อยๆ ทั้งๆ ที่รู้ว่าผมชอบเดินเลียเงมัน หรือการที่มันรอตระบอลต่อจากทีมผมทั้งๆ ที่มันควรจะไล่หัวกลับไปนอนเพราะทีมมันกลับหมดแล้ว และที่หนักที่สุดก็คือมันดักรอแวมผมและซ้ำเติมเวลาที่ผมเตะบอลแพ้หรือไม่ก็ล้มหน้าคั่วกลางสนามแบบตลกๆ

มันอาจจะดูเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ สำหรับใครหลายคน แต่นี่มันคือการกระทำจากไอ้แอร์ คนที่ผมทั้งเกลียดทั้งแค้น (นอกจากเกลียดมันเพราะ

เรื่องพีโซ่แล้ว หลังๆ ผมชักจะเกลียดมันเพราะสิ่งที่มันทำกับผมตรงๆ ด้วย) ฉะนั้นไม่ว่ามันจะเตะบอล เดินเหิน หรือว่าหายใจทิ้งเฉยๆ ผมก็จะหาเรื่องมาอคติใส่มันได้ทั้งนั้น

เหตุการณ์วันเวียนเช่นนี้อยู่นานหลายเดือนจนเป็นที่รู้กันทั่วในบาประจำที่เตะบอลที่สนามบอลหญ้าเทียมแห่งนั้น จนในที่สุดพีโซ่ หัวใจกระຈาสนามผู้มีอำนาจเหลือล้น (เขาเป็นลูกชายบ้าฝ้าย จะได้เตะฟรีหรือไม่ได้เตะฟรีก็ขึ้นอยู่กับพี่มันครับ) จู่ๆ ก็คิดจับผมกับไอ้แอร์เตะลูกโทษแข่งกัน พี่คนนี่แม่งก็กวนตีนกวนตีน แต่ก็คงอยากให้บรรยากาศในสนามบอลที่เต็มไปด้วยมิตรภาพแห่งนี้มันดีขึ้นแหละมัง

แล้วนั้นก็กลายเป็นวาระแห่งชาติประจำสนาม วันที่ผมกับแอร์ต้องดวลลูกโทษคนละสิบลูกกันสร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับสนามบอลแห่งนั้นเป็นอย่างมาก จำได้ว่าคนมาดูกันเป็นร้อยๆ คนเลย เนื่องจากทุกคนรู้ว่าผมกับแอร์แทบจะอยู่ในสนามเดียวกันไม่ได้ และก็คงอยากรู้ด้วยมังว่าไอ้สองเสือนี้มันจะเป็นยังไงเวลาที่ต้องแข่งกัน (ที่ผ่านมามีเสียงไอ้แอร์ตลอดเท่าที่จะเสียงได้จริงๆ)

ด้วยความที่คนมาดูเยอะของรางวัลผู้ชนะก็เลยต้องโหดและสมน้ำสมเนื้อกับจำนวนคนที่เขาอุตสาหะแหกกันมาดู (วันนั้นมีนักฟุตบอลทีมชาติอยู่คนสองคนเลยมัง) ผมจึงประกาศกร้าวว่าถ้าผมชนะ แอร์ต้องไปคุกเข่าขอโทษพี่ชายผม (มีคนให้เชียร์หลังจากที่ได้ยินดังมาก เรื่องของแอร์กับพีโซ่ก็นับว่าดังอยู่ประมาณหนึ่งเหมือนกัน เพราะพีโซ่เป็นดารานายแบบที่พอมีผลงานผ่านตาคนส่วนใหญ่บ่อยๆ) ไม่รู้ว่าแอร์แม่งรู้สึกว่าการตัวเองเสียหน้าหรือเปล่า มันถึงได้พูดขึ้นมาว่าแล้วถ้ามันเป็นฝ่ายชนะ ผมจะต้องมาอยู่กับมันในสถานะเมียตลอดหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ (คราวนี้คนให้เชียร์แม่งดังกระหึ่มยิ่งกว่าบอลไทยได้ไปบอลโลกซะอีก)

จากนั้นทุกอย่างแม่งก็...จบหาย

ผมแพ้ไปหนึ่งลูกถ้วน แต่หนึ่งลูกเท่านั้น (แม่งเอ๊ย เสียตายจนอยากจจะร้องไห้)

แล้วผมก็ต้องมาติดแหง็กอยู่กับไอ้แอร์อย่างในตอนนี่

"เสิร์ฟล่ะ" แอร์ยื่นบอรั๊ดตั้งพาสมาให้ผม

ผมเดินตามหลังมันไปเหมือนร่างไร้วิญญาณ แต่ต้องตามติดมันไปแบบนี่ ก็เรียกว่าเสียดศักดิ์ศรีสุดๆๆ

"ยิ้มหน่อย" รู้ตัวอีกทีแอร์ก็ถือโทรศัพท์เตรียมถ่ายเซลฟี่กับผม

"ทำเหยียอะไร" ผมแหงວอกออกไปทันที

"ก็ถ่ายรูปเก็บไว้เป็นหลักฐานเผื่ออัปลงโซเชียลไง"

"ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย" แค่นี้ก็อายจนไม่รู้จะอายยังไงอยู่แล้ว
ไอ้ตอนที่รู้ว่าจะต้องมาเป็นเมียมึงเนี่ย

"คนเขาจะได้รู้ใจว่าออกแพแล้วก็ต้องเป็นแพ เป็นพวกยอมรับผลการแข่งขัน เป็นลูกผู้ชายที่ยึดคอกอย่างรับผิดชอบ เป็นพวกไม่ป้อด..."

"พอแล้ว" ผมเอานิ้ววนดขมับ "แม่่ง อยากรักก็รัก ได้จบๆ"

แอร์กระหึ่มยิ้มเย่งที่ได้ทราบทกรกรรมผม แม้ว่าสุดท้ายรูปนั้นจะลงเอย ด้วยการที่ผมชู้นี้วกกลางถ่ายคู่กับมันก็ตามที คนที่ดูจะได้รู้ว่าผมต้องผีนใจ ขนาดไหนที่จะต้องมาอยู่จุดนี้กับคนที่เตะลูกโทษชนะผม

และเมื่อผมเห็นแคปชั่นที่มันพิมพ์ได้รูป ผมก็ยิ่งรู้สึกอยากล้มตัวลงไปนอนตรงกลางพื้นสนามบินเสียตอนนี้เลย

แอร์เอ๊ย มึงนี่ต้องเป็นเจ้ากรรมนายเวรของกูแน่ๆ

@air170819xx

มากับเมีย

ตอนที่ 1

[แอร]

ถ้าถามว่าผมคิดอะไรกับออกซ ผมขอตอบเลยว่าผมมันได้มันมาๆ ครับ
แรกเริ่มเดิมทีผมจำได้ว่าผมคิดว่าเด็กคนนี้นั้นหล่อดี หล่อแบบที่ถ้าถาม
คนร้อยคนก็คงจะมีสักเก้าสิบเก้าคนละมั้งที่บอกว่ามันหล่อ มันทั้งตัวสูงชะลูด
มีผิวเนียนเรียบ และมีดวงตากลมโตทว่าคมจัด เรียกได้ว่าหล่อจนผมยังชอบพูด
กับเพื่อนเลยว่าไอ้เด็กนี้หล่อจริงๆ

ผมก็นึกว่าความรู้สึกของผมที่มีต่อออกซจะจบลงแค่นั้น แต่หลังจากที่ผม
เกิดกรณีพิพาทกับไซผู้เป็นพี่ชายของออกซ จากที่เคยมองออกซแค่ในระดับ
รู้จักหน้าตาเฉยๆ ผมก็ต้องมองมันใหม่และเก็บมันอยู่ในสถานะ 'รุ่นน้องที่
น่าหมั่นไส้' ของผม

เพราะจู่ๆ มันก็มองผมเหมือนตัวผม همینมาก (ทั้งๆ ที่วันนั้นก่อนมา
เตะบอลผมเพิ่งจะอาบน้ำเสร็จใหม่ๆ) บางครั้งก็ส่งสายตาสापแส้ง ไม่ก็มอง
อย่างเหยิ่มๆ (ภูก็ใช้ชีวิตของกูปกติเหอะ)

และที่หนักหนาที่สุดก็คือ...มันมองเหมือนมันกำลังดูถูกผม ซึ่งเป็นเรื่อง
ที่มันจะทำให้ผมอารมณ์ขึ้น

แม้จะเห็นชัดก็ตอนที่ผมเตะบอลไม่เข้าหรือไม่ก็ส่งบอลพลาดนี่แหละ
ผมไม่ได้อยากจะสังเกตสิ่งกามันสักเท่าไรหรอกครับ แต่ทุกครั้งที่ผมพลาด

ไอ้ห้องออกชต้องอยู่ใกล้ๆ คอยยิ้มเยาะผมทุกครั้งไปราวกับสวรรค์ต้องการ กลิ่นแก๊ส

หลังจากวันนั้น...ผมก็เปลี่ยนไปโดยปริยาย

ในเมื่อมันไม่ชอบผม ผมก็เลยไม่ชอบมันกลับ แต่วิธีที่ผมแสดงออกกับ คนที่ไม่ชอบก็คือวิธีการปั่นให้คนคนนั้นปวดหัวเล่น ให้มันรำคาญ และก็ให้มัน รู้สึกอึดอัดใจที่ต้องมาอยู่ใกล้ๆ ผม (ผมไม่เคยทำแบบนี้กับใครเลย) ซึ่งตลอด ระยะเวลาหลายเดือนที่ผ่านมาวิธีการของผมนับว่าประสบความสำเร็จกับออกช คนที่เกลียดใครแล้วเอาแต่สาปแช่งเขาคนนั้นผ่านทางสายตา

เข้าใจครับว่ามันโกรธผมเรื่องที่ผมเคยทำใช้เสียใจ แต่มันคิดจะถามผม สักคำมัยว่าที่ผ่านมาเกิดอะไรขึ้น มันตัดสินใจไปแล้วจากการที่มันเห็นโซ โศกเศร้าติดกันหลายวัน แต่แล้วยังไง...น้องมันคิดว่าผมไม่มีความรู้สึกหรือจะ ตอนนั้นผมเองก็เสียใจเหมือนกันนะ

ก็แทนที่ผมกับน้องมันจะได้รู้จักกันดีๆ กลับต้องกลายมาเป็นแบบนี้ ชะงั้นอะ ผมอยากมีมิตรมากกว่าอยากมีศัตรูนะครับ ผมรักความสงบสุข จะตาย

ช่างเหอะไม่เป็นไร ผมขอกวนประสาทน้องต่อไปก็แล้วกัน

จนกว่าน้องมันจะเลิกเกลียดผม หรือไม่ก็มองผมที่ตัวตนของผมจริงๆ

"ออกช" ผมตามไอ้ห้องออกชที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามผมในลานจ์ แม้จะดูเหยิงๆ แต่ไอ้เด็กนี้ก็หล่อบาดตามากเลยทีเดียว

"หืม?" ท่าทางน้องมันจะไม่ยอมพูดเพราะกับผมง่ายๆ แต่นี่ก็ถือว่าดีขึ้น มากแล้ว

"เรามาคุยเรื่องกฎการอยู่ร่วมกันหน่อยดีกว่า"

ลองทายกันดูสิครับว่าออกชจะทำหน้ายังไง นี่ๆ บางครั้งผมก็สงสัยนะครับ ว่าดวงตาของออกชคุณนั้นจะสามารถถลอกได้วันละกี่ครั้ง พันครั้งหรือว่ามีกี่ครั้ง?

"ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไปออกชคือเมียของผม"

คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของผมกำหมัดแน่น

"คำว่าเมียคือคำว่าเมีย อย่าทำเหมือนเป็นเมียชั่วคราวหรือทำเหมือน

เป็นเมียแค่หนึ่งอาทิตย์ เมียก็คือเมีย"

"หมายความว่ายังไง ทำไมต้องพูดจาวกไปวนมา" คนหญิงชักสีหน้าใส่ผม

"สรุปง่ายๆ ก็คือออกต้องทำตัวเหมือนเป็นเมียพีจิงๆ"

สัมผัสได้ว่าออกเริ่มทำหน้าที่เหมือนรู้สึกลอยตาย

"ถามไรหน่อย" ออกเอ่ย

"ว่ามา"

"ไม่เคยมีเมียเป็นตัวเป็นตนหรอก"

คำถามของออกทำเอาผมสับสน น้ำคำพูดคำจาไฉ่เด็กคนนี่แม่งแรงเสมอ บางครั้งฟังแล้วถึงกับจุกไปเหมือนกัน

"ทำไมถามงั้น"

"ก็เห็นทำเหมือนอยากมีเมียมาก ทั้งๆ ที่ก็น่าจะรู้ว่าเมียหรือคนรัก ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ"

ผมเริ่มกัดฟันกรอด ใจคิดว่าเมียทั้งหลายที่ผมกับออกกำลังพูดอยู่มันเป็นเพราะวันที่ผมกับน้องมันทำกัน ออกแม่งทำหน้าที่เหมือนกับคิดว่าตัวเองกำลังจะเอาชนะผมได้แน่ๆ ซึ่งผมไม่เคยยอมอยู่แล้ว ผมก็เลยต้องใช้คำนี้ ทั้งๆ ที่ให้ออกมาติดแหง็กอยู่กับผมเฉยๆ ก็ยังได้ แต่ผมไม่ทำ ผมแค่อยากให้น้องมันต้องเสียหน้าที่สุดในเวลาที่มีมันแพ้ก็แค่นั้น

น้องมันประหลาดแหละผมรู้ ต้องการจิกกัดว่าผมไม่เคยมีเมีย แล้วก็คงจะอยากได้น้องมันมาเป็นเมียนักหนา เอะ ผมไม่สิ้นใจไม่ตอกขานานนั้นหรอกน่า ฉะนั้นผมจึงไม่รอช้าที่จะประหลาดกลับ

"ก็แค่อยากรู้ว่าคนอย่างออกจะเป็นเมียที่ดีได้แค่ไหน" ผมพูดต่อด้วยดวงตาทะเล้น "ทั้งหญิงทั้งหน้าบุตตลอดกาลแบบนี้ไม่รู้จักคบกับใครได้ยึดหรือเปล่า"

ออกสะอึกไปเล็กน้อย นั่นแปลว่าผมพูดบางอย่างที่แทงใจออกเสียดังฉีก

"จะคบยึดหรือไม่ยึดก็ช่าง ทุกอย่างมันดีหมดแหละถ้าออกไม่ได้คบกับพีนะ"

ครับ ยอมรับว่าไฉ่เด็กนี่มันพูดจาไพเราะแล้วน่าฟังกว่าตอนพูดไฉ่เหี้ย

ไอ้ห้าเยอะ แต่อย่างน้อยมันก็ไม่ควรพูดจาแวงกัดผมอย่างนี้ เพราะผมต้องเห็น้อยคอยสรรหาคำพูดมาสวนมันกลับไป

แต่ผมจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรอก

"เสียใจ ออซต้องคบกับพี่อาทิตย์นี่อยู่ดี ออซอย่าลืมนะ"

"สรุปก็คืออยากให้ออซเป็นเมียที่สมบทบาท ต้องเป็นเมียที่เหมือนเมียพี่จริงๆ แต่ก็แค่หนึ่งอาทิตย์อย่างนั้น ไช้ม้าย"

ผมยิ้มกริ่มอย่างคนมีแผน "ทำได้หรือเปล่าล่ะ"

ออซพ่นลมหายใจแล้วทำหน้าที่เหมือนเมียของเหม็นมาจ่ออยู่ได้จุมก แล้วมันก็มีจะทำหน้าแบบนั้นตลอดตอนที่อยู่ใกล้ๆ ผมชะงักด้วย พอเห็นมันเป็นแบบนี้ประจำ บางครั้งผมก็รู้สึกเสียเซลฟ์เพราะสีหน้าของมันเหมือนกัน แต่ผมคงไม่มีวันบอกให้มันรู้

"แล้วพี่ล่ะ" ออซจ้องผมเขม็งด้วยนัยน์ตาคมพร้อมกับเอาศอกมาค้ำโต๊ะมือทั้งสองประสานได้คาง ท่าทางเหมือนคนมีแผนเหมือนกัน "พี่จะเป็นผู้ที่ดีหรือเปล่า"

ผมส่ายคางที่กำลังตีมืออยู่ในทันที ไม่คาดคิดมาก่อนว่าตัวเองจะถูกเอาคืนด้วยวิธีนี้

"หา?"

"พี่เอาแต่พ่ล่ามเรื่องที่ว่าผมควรจะเป็นเมียที่ดีที่สุดตลอดระยะเวลาหนึ่งอาทิตย์ แล้วพี่ล่ะครับ พี่ก็ควรจะเป็นผู้ที่ดีของผมเหมือนกันหรือเปล่า" ออซเอนหลังไปพิงพนักเก้าอี้อย่างผู้ที่เห็นอกว่า

แม้จะชะงักจนลืมหายใจ แต่ทำยที่สุดผมก็ไหวตัวทัน

"แน่นอน พี่ก็ต้องเป็นผู้ที่ดีของออซได้อยู่แล้ว"

อีกฝ่ายหุบยิ้มฉับ จากนั้นมันก็กลับมาทำหน้าที่เหมือนเมียเหมือนอย่างที่เคยทำ มันคงคิดละมั้งว่าผมจะมองว่าสิ่งที่ผมกับมันกำลังทำอยู่นั้นเป็นเรื่องเล่นๆ

หึๆ

จะบอกว่าที่จริงแล้ว...

น้องมันคิดถูกแล้วล่ะ!

ที่เรื่องมันมาไกลขนาดนี้ก็เพราะความเย่อหยิ่งที่ออกซมันแสดงออกมาให้ผมรู้สึกหมั่นไส้ทั้งนั้น ผมทำทุกอย่างในตอนนั้นก็เพราะอยากจะแกล้งให้น้องมันเสียหน้าบ้าง หรือไม่ก็อยากให้น้องมันมองผมใหม่ เหตุผลที่ผมมีก็แค่นี้ ซึ่งจริงๆ แล้วมันก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเล่นใหญ่เอิกเกริกเป็นผิวเป็นเมื่อยอะไรแบบที่เป็นอยู่ในตอนนี้อะไร

แต่ผม... กลับลำเลิกแล้วล่ะครับ

ถ้าผมยกเลิกกลางคัน ให้อีdekหน้าหล่อนี่แหม่งต้องหัวเราะเยาะผมไปเป็นปีๆ ชัวร์ คงจะหาว่าผมป้อด กลายเป็นว่าผมไม่กล้าที่จะมีมันเป็นเมียเอง ซึ่งผมไม่สามารถรับคำล้อเลียนจากผู้ชายในกรู๊ปไลน์ 'เตะเห็ดเหมือนโกรธเมียที่บ้าน' แห่งสนามบอลหญ้าเทียมป่าฝ้ายที่มีอยู่เป็นร้อยๆ คนได้ ผมรับไม่ไหวจริงๆ

ฉะนั้นเมื่อผมบอกว่าจริงจัง ผมก็ต้องจริงจัง จริงจังได้บทบาทของคำว่าตัว เพื่อให้ไอ้ออกซคนนี้ไม่กล้าที่จะทำหน้าดูถูกใส่ผมอีก!

ขั้นตอนที่หนึ่ง... เริ่มขึ้น ณ บัดนี้

"หิวอะไรหรือเปล่า เดี่ยวพี่ไปเอาให้" แน่แน่นอนว่าคุณสมบัติของสามมีที่ตีจะต้องดูแลภรรยาได้เป็นอย่างดี

"ออลอิมแล้วครับ"

"แล้วอยากดื่มอะไรมั๊ย"

"ไม่ครับ ออลพอลแล้ว" ทว่าในส่วนหนึ่งของภรรยาผมนั้น... มันไม่ค่อยจะมีอารมณ์ร่วมสักเท่าไรเลย

ผมหรือตามองออกซอย่างเจ็บใจ แต่มันก็ชั่วประเดี่ยวประตัวเท่านั้นแหละ ถ้าการที่ผมเจอออกซทำเป็นเล่นตัวเพื่อแกล้งผมแค่นี้แล้วทำให้ผมถอดใจ ผมคิดว่าผมควรจะยกเลิกทริปที่จะไปกับออกซเดี๋ยวนี้เลย

"รู้หรือยังว่าเราจะไปพักที่ไหน" ผมชวนคุย

"ออกซไม่รู้หรือหอก" ดูจากหน้าแล้วในใจมันคงจะพูดว่า 'ก็ในเมื่อมันเป็นคนจัดแจงทุกอย่าง ภูจะไปรู้ได้ยังไงกันล่ะ!'

"ริสเวิร์ทของคุณบ้าพีเอง"

"อ้อ"

"..."

"เราจะอยู่ที่นั่นกันเป็นอาทิตย์เลยเหรอ"

"ใช่" สีหน้าที่ดูสับสนมีนงงของออสทำให้ผมกล่าวต่ออย่างสบายอารมณ์
"ไหวหรือเปล่า"

ออสขมวดคิ้ว "ออสไม่เคยอยู่โรงแรมที่เหินเกินสามวันเลย"

"แล้วมันยังไงเหรอ"

"กลัวจะไม่มีอะไรให้ทำนะสิ"

"โอ้ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก มีอะไรให้ทำตั้งเยอะตั้งแยะ"

"อย่างเช่นอะไร"

"ออสว่าคนเป็นผิวเมียเขาทำอะไรกันบ้างล่ะ"

ดูเหมือนเรื่องนี้จะเป็นจุดอ่อนของน้อง เพราะทุกครั้งที่ผมพูดจาสองแง่สองง่ามมันจะต้องหน้าแดงก่ำและทำเสียงสูงปรี๊ดใส่ผมทุกที หั้งๆ ที่มันก็ไม่ได้เป็นคนที่มีรูปร่างแบบที่ข่มเหงได้ง่ายขนาดนั้น

จะบอกว่าผมยังจำลูกเตะพิฆาตทะเลลูตาข่ายของมันได้เกือบทุกลูก ใครจะไปกล้าทำละครับถ้ามันไม่ยอม และอีกอย่างหนึ่ง...ผมจะทำอย่างว่ากับมันทำไมกัน ผมก็แค่แหยมันเล่นๆ เท่านั้น

"อย่าแม้แต่จะคิด!"

ก็เพราะแหยมันสนุกแบบนี้

"เหินออสบอกว่าออสจะเป็นเมียที่ดีไง"

"เมียที่ดีเขาเอาไว้ทำเรื่องแบบนั้นเรื่องเดียวหรือไงวะ"

"แล้วเมียที่ดีทำอะไรเรื่องอะไรได้อีกบ้างล่ะครับ ออสแสดงให้เห็นหน่อยได้มั๊ย"

คนฟังกำหมัดจนผมไม่รู้ว่าจะเล็บของน้องมันจะจิกเข้าไปที่ฝ่ามือตัวเองหรือเปล่า คงแค้นผมนำดูจนต้องระบายออกมาแบบนั้น

"แอร์...เอ๊ย" ออสกลั๊กลิ้นผื่นทนที่จะเปลี่ยนคำเรียกผมใหม่ "พีแอร์"

อยากดื่มอะไรเพิ่มหรือเปล่า"

เชี่ย ลอกกูนี่

"ไม่ล่ะครับ" ครับ วิธีการตอบผมก็ลอกน้องมันเหมือนกัน

"แน่ใจนะครับ พี่แอร์ดื่มทุกอย่างข้างหน้านี้หมดแล้ว"

"ครับ แน่ใจ" ผมตอบอีก อยากรู้เหมือนกันว่าอีกฝ่ายจะทำยังไงต่อ

จะว่าไปพวกเราก็เหมือนกำลังแสดงในโรงมหรสพที่ไร้คนดูยังไงก็ไม่รู้
แหม่งตอแหลกันทั้งคู่เลย

"จั้น...พี่แอร์อยากให้ออชถ่ายรูปให้มั๊ย"

อ้าวเฮ้ย เด็กนี่มันมาเหนือกว่าผมวะ

"ในนี้แสงมันสวยดี คิดว่าพี่แอร์คงอยากมีคนถ่ายรูปให้"

อืม จัดได้ว่าใส่วัยรุ่นละเอียดดี เพราะผมนี่ก็ไม่ถึงเรื่องนี้มาก่อน ฉะนั้น
การต่อสู้กันในยกนี้ถือว่าออสมันสามารถเอาชนะผมได้อย่างเฉียดฉิว (ถ้าถาม
ว่าใครตัดสินละก็...คำตอบคือผมเอง)

ผมนั่งอยู่บนเก้าอี้ในจุดที่มีแสงแดดส่องเข้าหน้าพอดี ออชรับมือถือ
ของผมไป จากนั้นก็เริ่มถ่ายรูปให้ผมอย่างตั้งใจ

"หล่อครับ"

"มูมนี้เท่มากเลย"

"เดี๋ยวผมถ่ายเพื่อเลือกไปให้อีกเยอะๆ เลยนะ"

ผมอมยิ้มเล็กๆ แม้ว่าการใส่ใจของออชจะเป็นการแสดง แต่ผมก็อดปลื้ม
นิดๆ ไม่ได้ อย่างน้อยผมก็จะมีรูปไว้ลงในเวลาที่มีอารมณ์อยากอ้วตเดโชเชี่ยล
บ้าง ปกติแล้วผมไม่ค่อยลงรูป เพราะไม่ค่อยมีใครถ่ายรูปให้นะ จะไปขอคนอื่น
ถ่ายให้ผมก็รู้สึกเกรงใจยังไงไม่รู้ ฉะนั้นรูปที่ผมอ้วตหลงโชเชี่ยลจึงมีสตอรี่ที่มา
และมีความหมายแทบจะทุกรูป

ระหว่างที่เปิดรูปขึ้นมาเช็ก จากที่ยิ้มอยู่ดีๆ ผมก็หุบยิ้มรับลงทันที

ก็แทนทีในตอนนี้จะเป็นรูปที่ผมนั่งเตะเท้าๆ หลายๆ รูปตามที่ออสมัน
กดชัตเตอร์รัวๆ แต่กลับกลายเป็นรูปเซลฟีของออชที่มีอยู่เกือบสี่สิบรูปแทน
ไอ้เด็กนี่

"รูปใช้ได้ ไทร้มัยครับพีแอร์" ออซยิ้มกว้าง แม้จะเป็นรอยยิ้มที่นำมาลง แต่ตอนนั้นผมกลับรู้สึกว่ามันทำทนายเพราะอยากลองของมากกว่า "ผมเป็นเมียที่ดี ไทร้มัยล่ะ"

"ใช่ ออซเป็นเมียที่ดีมาก" ผมยิ้มก่อนจะยื่นมือไปขอมือถือออซบ้าง "เอามือถือมาดี เดี่ยวพี่ถ่ายรูปให้"

รอยยิ้มของออซหายไปจากใบหน้าอย่างทันควันหลังจากที่ได้ยิน มันคงจะรู้แหละว่าถ้าเอามือถือมาให้ผมมันจะต้องเจอกับอะไรตอนที่มันเปิด แกลลอรี่ (แน่นอนว่าต้องเป็นรูปเซลฟี่ของผมนั้นแหละ) แต่สุดท้ายมันก็ยอมส่งมือถือมาให้ผมง่ายๆ อยู่ดี เราสองคนมีบทบาทสมมติที่เรียกว่า 'สามีภรรยา' กันอยู่ แล้วเราสองคนก็แข่งกันอย่างจริงจังกับมันมากเหลือเกินจนมันต้องยอมผมทุกอย่าง เราสองคนไม่มีใครอยากเป็นผู้แพ้ในเกมเกมนี้

ดูท่าว่าทริปนี้คงจะสนุกน่าดูเลย

ทว่าเมื่อผมกดเปิดหน้าจอมือถือของออซ ลมหายใจของผมก็สะดุดนิดหน่อยเมื่อเห็นรูปใครคนหนึ่งที่ออซตั้งเป็นวอลเปเปอร์ล็อกสกรีน

ใครก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าหน้าตาดีมากๆ มากจนผมมองตาค้าง

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ประเด็นนั้นมันไม่สำคัญเท่าประเด็นที่ผมกำลังคิดวนไปวนมาอยู่ในหัว

นี่ผมไปพรางตัวพรางเมียใครเขามาหรือเปล่าวะเนี่ยยยย

ความสงสัยของผมถูกเก็บงำมาจนถึงตอนที่เครื่องบินที่ผมกับออซโดยสารอยู่น่าจะบินเลยกลางทางมาแล้ว ผมนั่งอยู่ข้างๆ ออซที่นั่งและสูดมตลอดระยะเวลาที่เดินทางอยู่ ไม่รู้ว่าเป็นนิสัยจริงใจของออซที่ไม่ชวนคนอื่นคุยหรือว่าเป็นเพราะมันไม่อยากจะคุยกับผมกันแน่ แต่เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะ

ผมควรจะรู้เสียก่อนว่าออซมีแฟนหรือยัง เพราะถ้ามันมีแล้ว สิ่งที่ผมกับมันทำอยู่คือเรื่องที่ไม่ดีจบหาย ผิดอย่างยิ่งยวดจนผมคิดว่าต้องไปบอกกับต้นที่ขับเครื่องบินลำนี้ให้วนเครื่องกลับไปจอดไว้ที่เดิม

ไม่ว่ายังไงผมก็จะมีไม่มีทางสร้างเรื่องุ่นวายให้คนที่สี่แล้วมีปัญหากัน

อย่างเด็ดขาด

"เป็นอะไร ทำไมมาดูกลิ่นลูกจน" กลายเป็นออสซี่ที่เอ่ยปากคุยกับผมก่อน
มันคงอดรอนทนไม่ได้มั้งที่เห็นผมอยู่ไม่สุข

"ถามอะไรได้มัย"

"อืม เอาสิ"

"ออสซี่แฟนแล้วหรือ"

คนถูกถามขมวดคิ้ว ผมไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมต้องใช้เวลาคิดด้วย
นี่เป็นคำถามที่ตอบง่ายที่สุดในโลกสำหรับผม

"ออสซี่เป็นเมียพี่นะ แฟนออสซี่พี่ง พี่อย่าลืมนสิ" มันตอบอย่างที่เล่นที่จริง
ไฉ่คนกวตั้น

"นอภทก่อนแป็บหนึ่งได้มัย เรื่องนี้มันสำคัญ"

"บ้าน่า จะให้นอภทได้ยังไง ก็คนบางคนเขาจริงจัง เมื่อตะกี้ยังบอกให้
ออสซี่เป็นเมียที่ดีที่สุดในโลกอยู่เลย"

ออสซี่ๆ ก็อยากจะบิบบแค้มน้องมันให้เหมือนกับบิบบก้อนมาร์ชเมลโล

"เอาดีๆ นี่พี่ไปพรวดผัวพรวดเมียใครเขามาหรือเปล่า ถ้าออสซี่แฟนแล้ว
พี่คงต้องขอเลิกเล่น เดี่ยวพี่จองตัวให้ออสซี่กลับกรุงเทพฯ เย็นนี้เลย"

อีกฝ่ายนี่คิดไปค้อนหนึ่งราวกับกำลังวางแผนจนผมต้องพุดตักคอเอาไว้ก่อน

"แล้วก็อย่าคิดจะโกหกพี่ ผู้ชายโกหกคือผู้ชายที่ไม่น่าคบนะ รู้เอาไว้ซะ"

ออสซี่พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ทวนิวกลางใส่ผม

"ไม่มีแฟนหรือ มีแต่คนที่กำลังจีบเขาอยู่" น้องกล่าวกับผมเสียงอู้อี้
คงไม่อยากจะเปิดเผยเรื่องนี้กับผมสักเท่าไร

"แล้วมีแววจีบติดปะ"

"เฮ้ย นี่มันเสียแล้ว"

"พูดเพราะๆ"

"ก็ไหนบอกว่าขนนอภท"

"เวลานอภทจบแล้ว"

"กูล่ะจะอยากจะทำ"

"เขากล่อตีนะ พี่เห็นอยู่บนหน้าจอ" ผมพูดจากใจจริง "ที่มากับพี่ก็อย่าลืมไปบอกเขาล่ะว่าเราแค่เล่นๆ กัน"

"ไหนบอกจริงจังใจ" ออชเหล่ผมเองผม

"สำหรับเรามันจริงจัง แต่สำหรับเขา...บอกไปว่าเราแค่เล่นๆ"

"อะไรของพี่ ออชคงไม่โกหกเขาหรอก"

"แล้วจะบอกเขาว่าไง"

"คงไม่บอก" ออชลอบถนหนายใจ "เพราะปกติเขาก็ไม่ค่อยคุยกับออชอยู่แล้ว"

"อ้ออออ" ผมลากเสียงยาว

"อ้ออะไร"

"แอบรักเขาข้างเดียวนี่เอง"

ออชกำหมัดแน่นคล้ายกับอยากจะตีผมทีไร แต่มันก็มีสติมากพอที่จะไม่ทำ คงนึกไปถึงคำว่าภรรยาที่ดีที่เค้าคอยอยู่

"แล้วพี่แอร์ล่ะ" ออชถามผมต่อ "ไม่มีเจ้าของหรอก"

"ไม่มีหรอก ตั้งแต่เลิกคุยกับไซ้ก็อยู่คนเดียวยาวมาเลย"

เฮ้ย ผมตะครุบปากตัวเองเอาไว้ไม่ทัน ไม่น่าไปเมนชั่นถึงชื่อของบุคคลต้องห้ามเลย ผมเหล่ผมเองไปทางออชเพื่อดูปฏิกิริยา เห็นแค่อีกฝ่ายทำสีหน้ารับรู้เท่านั้น ไม่ได้มีแววโกรธเคืองอะไร

เฮ้อ ค่อยยังชั่ว

"ไม่น่าเซ่อแะะ หน้าตาก็ออกจะเจ้าชู้ขนาดนี้"

"พูดไปเรื่อย" ผมขยับใบหน้าไปกระซิบข้างหูน้อง "พี่มีแค่ออชคนเดียว"

คราวนี้น้องแม่งตีผมทีไรอย่างแรง ไม่รู้ว่าแม่งเขินหรือว่าแม่งตีเพราะโกรธผม แต่ที่แน่ๆ ผมเจ็บจนต้องร้องไห้อี

[ออช]

เราสองคนเดินทางมาถึงรีสอร์ทในที่สุด

ผมอดไม่ได้ที่จะอำปากค้าง นี่มันรีสอร์ทหรือสวรรค์วิมานกันแน่ มันทั้ง

ใหญ่โตโอ้อ่าทั้งอสังหาริมทรัพย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือที่นี่มีครบหมดทุกอย่าง ทั้งสปา สระว่ายน้ำ บาร์ คาเฟ่ ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก รวมไปถึงพื้นที่บริเวณชายหาดที่กว้างใหญ่ไพศาลจนมีหลายกิจกรรมให้เลือกสรร

เข้าใจแล้วว่าทำไมแอร์มันถึงคิดว่าผมกับมันสามารถอยู่ที่นี่เป็นอาทิตย์ๆ ได้ ก็เพราะที่นี่น่าอยู่และก็มีทุกอย่างครบจบเสร็จสรรพนี่ไง

ที่จริง...แอร์มันก็ไม่จำเป็นที่จะต้องจัดเตรียมความสะดวกสบายให้ผม คนที่มันไม่ค่อยชอบชี้หน้าคนไหนขนาดนี้ก็ได้ แม่เอ๊ย ฎุเกร็งไปหมดแล้วเนีย มันคงจ่ายแพงน่าดูเลย

"หมดไปเท่าไร" ผมถามแอร์พลางกลืนน้ำลายข้างหน้าเรามีเวลค์มดรีงก์ และมีพวกมาลัยดอกไม้ที่พนักงานประจำโรงแรมนำมาต้อนรับขับสู้ ยอมรับเลยว่าผมรู้สึกประทับใจประทับใจสุดๆ

"เกือบล้านนึง"

ผมอ้าปากพนน้ำที่เพิ่งจะดื่มเข้าไปออกมาทันที

"ล้านนึงงง มึงบ้าเปลวอะ!"

"ก็ห้องที่จองมันคืนละแสนกว่าบาทอะ"

"พอๆ ไม่เอาๆ เลิกๆ" ผมโบกไม้โบกมืออย่างเป็นเด็ดเป็นร้อน "เปลืองตังค์ สัดๆ ไม่เอาแล้วโว้ย!"

แทนที่แอร์จะเปลี่ยนความคิดตามเสียงโวยวายของผม มันกลับเอาแต่ยิ้มกริ่ม ปล່อยให้ผมเสียงดังและตีโพยตีพายอยู่ฝ่ายเดียว อะไรของมันวะ นี่มันอยากจะได้เงินเกือบล้านเพื่อภารกิจบ้าๆ บอๆ ที่ผมเตะลูกโทษแพ้มันเนี่ยนะเหอ มีแต่คำว่าบ้าและบ้าชิบหายเท่านั้น

"เสียงโวยวายดังมาแต่ไกลเชียว มีเรื่องอะไรกันจ๊ะ" คุณนายคนหนึ่งที่อยู่เหมือนคุณนายไฮโซทั่วไปทุกอย่างเดินนวยนาดมาหาผมกับแอร์ "มาถึงแล้วเหอ ทำไม่ไม่ให้เด็กไปบอกป้าล่ะ"

ผมกลืนน้ำลายลงคอ เริ่มนึกได้แล้วว่ารีสอร์ทแห่งนี้เป็นของป้าไอ้แอร์ มันอาจจะเสียหรือไม่เสียค่าให้จ่ายก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ การที่จะให้แอร์กับผมมานอนห้องละแสนกว่าบาทเจ็ดคืนฟรีๆ นี่ผมว่าทั้งป้าทั้งแอร์ก็เป็นคนที่

ลงทูนหนักอยู่เหมือนกันนะ

ชนผมลูกชิ้นไม่หยุด ยิ่งเมื่อเห็นคุณนายคนนั้นหอมแก้มไอ้แอร์เสียงดังพอด ผมก็ยิ่งชนลูกชิ้นขึ้นกว่าเก่า

"น้องแอร์หลานป่า" ไม่ได้มาแค่คุณนายไฮโซหนึ่งคน แต่เป็นสองคน แก้มยังหน้าเหมือนกันเปี้ยว! "ไหนมานี่ตี ขอบ้าหอมหน่อย"

แอร์คอดลดลงจากการที่โดนป่าทั้งสองของมันทั้งหอมทั้งพืด ผมอดรู้สึกลึกขำไม่ได้ ปกติผมไม่ค่อยได้เห็นไอ้แอร์มูมนี่เท่าไรนักหรอก

"หยุดนะพวกเธอ หยุดทำมิดีมีร้ายหลานฉัน!" คุณป่าทั้งหมดที่ผมกำลังมองอยู่ไม่ได้เป็นแฝดสองครับ แต่เป็นแฝดสาม! ผมทำหน้าช็อกออกมาอย่างเห็นได้ชัด การที่เห็นคนสามคนที่หน้าตาเหมือนกันเปี้ยวมาขึ้นในที่เดียวกัน นี่มันก็รู้สึกไม่ชินตาอยู่เหมือนกัน

แน่นอนว่าคุณป่าคนที่สามไม่พลาดโอกาสที่จะเข้ามาพืดไอ้แอร์ ผมมองอย่างใจลอย จากที่ขำอยู่ก็เริ่มจะไม่รู้สึกลึกขำแล้ว คนอย่างไอ้แอร์เนี่ยจะน่ารักน่าพืด แคกล้ำมแขนมันก็ใหญ่เกือบจะเท่าครึ่งใบหน้าของป่ามันคนหนึ่งแล้วนะ

"หลานฉันก็หลานเธอนั้นแหละยัยออร์"

"อู๊ย แล้วนี่ใครเธอ" ป่าคนที่สองหันมามองผมอย่างสนใจสนอกสนใจ

"ป่าอิม ป่าอิง ป่าอร นี้ออชครับ น้องเป็นแฟนผม"

ผมอ้าปากค้าง ไม่คิดว่ามันจะเล่นสมบทบาตถึงขั้นที่ว่าแนะนำผมกับผู้ใหญ่ไปแบบนั้น เฮ้ย เรื่องใหญ่นะไว้ยัย นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ

"คือ เอ่อ คือ..." ผมไม่รู้จะพูดอะไรออกไปดี

"แฟนน้องแอร์จริงๆ เธอเนี่ย"

"หน้าตาน่ารักมาก"

"แอร์ไปหาของดีแบบนี้มาได้ยังไง"

คุณป่าทั้งสามแย่งกันพูดจนผมไม่รู้ว่าจะแก้ตัวเรื่องนี้อย่างไร

"ฮ่าๆๆ ป่าๆ ใจเย็นๆ นะครับ ออชตกใจแะแล้ว" แอร์ส่งยิ้มแฉ่งให้บรรดาเครือญาติของตัวเอง "ออชจะเป็นแฟนผมแค่หนึ่งอาทิตย์ครับ พอดีน้อง

เตะบอลแพ้ผมนะ"

...

คุณป้าทั้งหลายสามัคคีกันกลั่นหายใจ ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลย ป้าออรเป็นคนที่ตั้งสติได้เร็วที่สุดจึงเป็นคนพูดออกมาก่อน

"ป้าฟังอะไรผิดไปหรือเปล่าครับลูก แอร์บอกป้าว่าน้องออตจะเป็นแฟนแอร์หนึ่งอาทิตย์จริงๆ เหรอ"

"ครับป้าออร ป้าฟังไม่ผิดหรอก"

"เด็กสมัยนี้เล่นอะไรกัน" ป้าอิมมองดูผมกับแอร์อย่างไม่เข้าใจ ผมสบโอกาสจึงรีบกล่าวส่าหับทันที เมื่อคุณป้าเหล่านี้จะช่วยให้ผมหลุดออกมาจากวังวนที่เรียกว่าเมียไอ้แอร์ได้อย่างรวดเร็วที่สุด

"ใช้มั๊ยครับคุณป้า" ผมทำเสียงออดอ้อนทันที "คุณป้าต้องช่วยผมนะครับ ไอ้แอร์...เฮ้ย พี่แอร์เขาแก่ลั้งผม"

"อู๊ยตายตาย น่ารักจังเลย" ป้าอิมมองผมอย่างเอ็นดูก่อนจะลูบศีรษะของผมเบาๆ "ได้สิ ถ้าแอร์แก่ลั้งออต ออตรีบวิ่งมาฟ้องป้านะ"

"โอ้ป้าอิม ผมไม่แก่ลั้งน้องออตหรอกครับ น้องเป็นแฟนผมนะ" แอร์โอดครวญ

"อะไรกันเนี่ย ถิ่นงไปหมดแล้ว" ป้าอิมเริ่มความหายาดมในกระเป่าถือ

"ไม่ต้องงงครับคุณป้า" แอร์พุ่งตัวเข้าไปกอดออตเขาป้าอิม "หนึ่งอาทิตย์ต่อจากนี้ผมกับน้องออตจะเป็นแฟนกันอย่างสมบทบาทและก๊อริกันแบบสุดๆ จนคุณป้าไม่กล้าถามอะไรอีกเลย"

"แต่ถึงอย่างนั้นก็..."

"ใช้มั๊ยออต"

"หือ?" มึงโยนอะไรมาให้กูเนี่ยไอ้เฮียแอร์

"ออตจะรักพี่สุดๆ ไปเลยใช้มั๊ย"

ผมอยากตอบแบบเหี้ยๆ ออกไป แต่ก็เกรงใจคุณป้าทั้งสาม ฉะนั้นผมจึงได้แต่ยิ้มแห้งๆ แบ่งรับแบ่งสู้ไป

"เห็นมั๊ยครับ ออตรักผมจะตาย ถึงจะรักแค่อาทิตย์เดียวก็เหอะ"

"เอาเถอะ" บ้าอิมถอนหายใจ "พวกมันขึ้นไปพักผ่อนบนห้องได้แล้ว เดี่ยว
เย็นนี้เรามาทานข้าวเย็นด้วยกัน"

"ได้ครับคุณบ้า"

"ขัยเอ็งกับขัยอีฟักมานะ ตอนนีกำลังไปดำน้าอู๋"

"จริงหรือครับคุณบ้า!" แอร์ร้องเสียงดังอย่างตื่นเต้น "ไม่ได้เจอพี่เอ็งกับ
พี่อีฟักตั้งนาน"

"สองคนนั้นก็คิดถึงแอร์เหมือนกัน" บ้าอิมยิ้มอย่างสุขใจ "ไปๆ แยกย้าย
คืนนี้เจอกัน ออกชกมาด้วยนะครับลูก"

ผมจะหนีไปไหนได้อีกล่ะครับคุณบ้า "แล้วเจอกันครับคุณบ้า"

"ถ้าไม่มาล่ะก็...บ้าเสียใจแย่" บ้าอิมส่งยิ้มอบอุ่นมาให้ผม

คุณบ้าทั้งสามพูดกับแอร์อีกสองประโยคในเรื่องที่ผมไม่รู้เรื่อง แล้วจากนั้นก็
มีพนักงานของรีสอร์ทมาพาผมกับแอร์ไปยังห้องพัก ระหว่างทางผมเห็น
ห้องพักที่อยู่ได้ระดับกันตามเนินเขา ตกสว่างงาม สวยงาม และก็สงบสุขดี
เข้าใจแล้วว่าทำไมห้องพักที่นี้ถึงได้มีราคาแพงหูฉี่ขนาดนี้

"ถึงแล้วครับ ฟักให้สบายนะครับคุณอารยะ คุณอาชวิน" พนักงานเดิน
จากไป...ปล่อยให้ผมยืนแข็งท้อและมองตามเขา

ไม่นะ

หรือว่า...

"แล้วห้องออกชกล่ะ" ผมถามแอร์น้ำเสียงตื้นๆ

แอร์หันมามองผมแล้วยิ้มเฉล "ผิวเสียกันจะนอนแยกห้องกันได้ยังไง"

นั่นไง ภูวแล้ววรวว

"ข้างในมีก็เตียง" ผมชนไหล่แอร์แล้วเดินเข้าไปในห้องทันที

"เตียงเดียวสิ"

"อะไรวะ ห้องราคาคืนละตั้งแพง!"

"ก็มันห้องฮันนีมูนสวีต พูลวิลล่าวิวทะเล มีออนเซ็น มีอ่างจากุซซี่
ให้ด้วย ไม่ให้แพงได้ยังไง"

"เรื่องนั้นไม่ใช่ประเด็น" ผมขัดคอ "เรานอนเตียงเดียวกันไม่ได้"

"ออซ ออซเป็นเมียพี่นะ"

"ไอ้พี่แอร์"

"หรือว่าที่ออซกลัวขนาดนี้เพราะกลัวตัวเองหวั่นไหว"

"..."

"พี่หล่อและก็หุ่นดีจนออซอดใจไม่ไหวล่ะสิโซ่มัย ถึงได้ไวยวายนขนาดนี้"

ไอ้โห ภูนี่ถึงกับพูดไม่ออกไปเลยยย

กลายเป็นว่าประโยคเหล่านั้นทำให้ความคิดของผมเปลี่ยนไป ใครจะไปมีจิตพิศวาสคนแบบนี้ได้ ฉะนั้นถึงจะอยู่ในที่เดียวกันและใกล้กัน ยังไงผมก็คงจะไม่มีทางมีจิตใจเอนเอียงนี้กอยากจะไปสัมผัสผู้คนคนนี้ได้เด็ดขาด

ผมควรเชื่อใจตัวเอง เชื่อในแบบที่ว่าผมจัดการมันได้ ถ้าไอ้บ้านี่มันเกิดเล่นอะไรพิเรนทร์ ผมก็ควรจะถีบให้มันตกลงจากเตียง

แน่นอนว่าผมไม่ปล่อยให้ไอ้แอร์ให้อ้อเจ้อและลำพองใจไปเองได้นานนักหรอก

ผมหันไปหาแล้วเดินเข้าไปใกล้แอร์ที่ใส่เสื้อที่ปลดกระดุมสองเม็ดบนก่อนจะใช้มือสอดแทรกเข้าไปดูปลั๊กใต้ที่บริเวณแผ่นอกของมัน

"พี่ต่างหากที่จะเป็นคนอดใจไม่ไหว" มือของผมค่อยๆ แทรกเข้าไปที่บริเวณใต้เนื้อผ้าตรงแผ่นอกอีกฝ่าย ออกแกร้งของแอร์ถูกนิ้วผมสัมผัสอย่างเชื่องช้าและอ้อยอิ่ง ซึ่งนั่นมันทำให้ผมต้องยอมรับจากใจจริงว่า...ไอ้พี่แอร์คนนี่แม่งออกกำลังกายมาได้ยังไงดีมีประสิทธิภาพจริง ๆ

กล้ามเนื้อมันแม่งแน่น

ลมหายใจของผมค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ๆ กับลำคอของอีกฝ่าย และค่อยๆ วาดมือตัวเองให้เลื่อนไปจนเกือบจะถึงยอดอกของแอร์ แล้วจากนั้นผมก็หยุดแอร์ที่เพิ่งจะสูดลมหายใจใกล้ๆ กับเส้นผมของผมถึงกับหยุดชะงักกัน

"ผมพูดถูกหรือเปล่า"

ผมพูดเสียงหวานทิ้งท้ายแล้วเดินเสียงออกไปตรงระเบียงซึ่งกว้างขวางและมองเห็นทะเลอย่างชัดเจน ลับหลังไอ้แอร์ผมทำหน้าอวยกจะอาเจียนแล้วก็กลอกตาขึ้นไปบนฟ้า

หนึ่งสัปดาห์ต่อจากนี้ไป...แม่ต้องเป็นช่วงเวลาแรกแตกสำหรับผมแน่ๆ

ผมจะทนไหวม๊วย ผมจะยอมแพ้ไอ้แอร์ก่อนหรือเปล่า

ผมไม่รู้อะไรเลย

"ออส" แอร์โผล่หน้ามาจากห้องนอน

"หืม?"

"ของพี่โต"

หะ...เหี้ยอะไรนะ!

"มาช่วยพี่ที"

"บะ...บ้า! ช่วยอะไรวะ!" แล้วทำไมผมต้องรู้สึกถูกรวบไปทั่วทั้งตัวด้วย

"มาช่วยพี่เร็ว" แอร์ยื่นตัวเอียงเกือบหกสิบองศา พยายามปิดซ่อนความจริงที่อยู่กลางลำตัวโดยใช้ผ้าม่าน "ได้จริงๆ นะเนี่ย"

"อะไรก็ไม่รู้" ผมเดินหนีไอ้แอร์ทันที ซึ่งก็คือเดินไปให้ใกล้สระว่ายน้ำ ส่วนตัวและอยู่ให้ห่างจากประตูห้องนอนที่สุดนั่นแหละ

"ไม่ช่วยพี่จริงๆ เหรอ"

"อย่ามายุ่งกับออส!" อย่ามายุ่งกับคุณะวิัยยย

และแล้วไอ้แอร์ก็ยอมหายตัวกลับเข้าไปในห้อง หัวของผมเกิดความคิด ตีกันจนวนไปหมดระหว่างเรื่องที่ว่าแอร์มันได้จริงหรือว่ามันกำลังโกหกผม ซึ่งพอยิ่งคิดผมก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองทำตัวไม่ถูก สัมผัสที่ปลายนิ้วของผมยังคงเด่นชัด คนที่ออกกำลังกายมาหนักขนาดนั้นทำไมถึงตื่นตัวได้ง่าย เอ๊ะ หรือว่ามันไม่เกี่ยวอะไรกันเลยกันแน่

ให้ตายเถอะ คำพูดของแอร์เหมือนทิ้งระเบิดใส่หัวผม จากนั้นก็กระโดดหนีจากผมไปด้วยท่าเดินที่ให้อารมณ์เหมือนกับสโนไวท์ที่กระโดดโลดเต้นอย่าง แสบป๊ามีความสุข

ผมต้องมาทวนรู้สึกหน้าร้อนๆ และทุกข์ทรมานเพราะกำลังจินตนาการ ภาพของแอร์อยู่ในห้อง

มันจะเป็นอะไรก็ไม่เอาามาบอกผมเลย!

ตอนที่ 2

[แอร]

เรื่องจริงก็คือของผมมันไม่ได้ดีหรอก

ที่ต้องบอกออกไปแบบนี้เพราะผมไม่ยอมให้ออกหมันทำให้ผมอยาก
แล้วจากไปฝ่ายเดียว ผมต้องออย่นองมันคืนบ้าง แต่จะให้ผมไปเตะหน้าอก
คนอื่น สุ่มสี่สุ่มห้าพร้อมกับเอียงหน้ากระซิบบอกคำหวานสุดสยี้ก๊วย
แบบออก ผมบอกเลยว่าผมทำไม่เป็น

สิ่งที่ผมทำได้มีเพียงการบอกออกไปตรงๆ ว่าผมได้...แค่นั้นเลยครับ

ไม่รู้ว่ำนองมันที่อัย แต่ที่แน่ๆ ผมทำให้มันเดินหนีทุกๆ ที่มันหน้าแดงแจ๋
ได้นี่ก็ถือว่าประสบความสำเร็จ ลับสายตาออกผมยกมือขึ้นมาปาดเหงื่อ
เกมนี้มันแค่เริ่มต้นแต่ก็ทำผมเหนื่อยได้ขนาดนี้ ผมไม่อยากจะเป็นนักกีฬา
หลังจากนี้ในอีกหนึ่งอาทิตย์เลยว่าจะเป็นอย่างต่อไป

ออกกลับเข้ามาในห้องตอนที่เราสองคนต่างก็สงบสติอารมณ์ได้สำเร็จ
น่องมันเดินเข้ามาด้วยใบหน้าที่เฉยเมย ก่อนจะมุ่งตรงไปยังกระเป๋าเดินทางที่
พนักงานของรีสอร์ทขนมาให้ จากนั้นก็ถือเอาของข้างในออกมา

ผมที่ถือของออกมาไว้ก่อนแล้วเหลือบไปมองอีกฝ่าย น่องมันเอาของ
มาวางไว้ตรงที่ที่ผมเว้นเอาไว้ให้ครึ่งหนึ่ง แต่เม่งง่ายกว่าผมมาก มันแค่เปิด
กระเป๋าเดินทางให้กางออก จากนั้นก็หยิบเอากระเป๋าที่ใส่ข้าวของเครื่องใช้

ส่วนตัวออกมาสองใบแล้วก็...จบ

"ไม่มีการรื้อเอาเสื้อผ้าออกมาห้อยไว้ในตู้เสื้อผ้าอย่างเป็นทางการเลย
ทำเหมือนกับพร้อมจะไปจากที่นี่ได้ทุกเมื่ออย่างไรยังงั้นนั่นแหละ

แน่นอนว่านี่ควรจะเป็นช่วงเวลาทำคะแนน (แบบแกลิ่งๆ) ของผม

"ออต" ผมเรียกน้อง "ให้พี่ช่วยจัดเสื้อผ้าให้มั๊ยครับ"

ลงเงินไว้พันนึงเลยตรงนี้ว่ามันไม่ยอม

"ไม่เป็นไรครับ" กะไว้แล้ว "เอาไว้แบบนี้แหละ"

"แบบนี้มันก็ไม่เรียบร้อยสิ"

"ออตสะดวกแบบนี้" ใบหน้าของออตอ่านได้เป็นประโยคอื่นนั่นก็คือ
'มึงจะมายุ่งอะไรกับของของกูนี่!'

"ให้พี่ทำให้เถอะ"

"ไม่เป็นไรครับ"

"พี่อยากทำให้ พี่จัดของพี่เสร็จแล้ว"

"ไม่ต้องครับ"

"เถอะนะ พี่ว่าง"

"ก็ได้อ้อ ออตจัดเองก็ได้" ออตกล่าวอย่างตัดรำคาญ ก่อนจะเริ่มจัดเสื้อผ้า
ให้ออกมาอยู่นอกกระเป๋าอย่างเป็นทางการเรียบร้อย

ครับ ยอมรับก็ได้ว่าผมเจ้าระเบียบประมาณนึง แต่ที่จริงผมก็ไม่ใช่อ
คนที่ก้าวร้าวชีวิตคนอื่นแบบนี้ ผมเห็นว่าออตมันจะใช้ชีวิตอยู่ที่นี้นาน
พอสมควร มันควรจัดเสื้อผ้าเอาไว้เพื่อที่มันจะได้สะดวก

และที่สำคัญที่สุด...ถ้ามันคิดเห็นมันจะได้เก็บเสื้อผ้าได้ยากลำบากขึ้น
ก็ในเมื่อข้าวของมันกระจัดกระจายทั่วห้องไปแล้ว หึๆ (เหตุผลที่แท้จริงคือ
อ้นนี่)

ทว่าจากที่ยิ้มซำๆ อยู่ผมก็เปลี่ยนสีหน้าอย่างฉับพลันเมื่อเห็นเสื้อยืด
ตัวหนึ่งที่ออตหยิบออกมาแขวนในตู้ ผมมีเสื้อหลายแบบนี้เหมือนกันแต่เป็นสีดำ
แถมผมยังเอามาทริปนี้ด้วย บังเอิญฉิบหาย

"ออต" ผมเรียก

"หืม?" ออซหันมามองผม

"เสื้อคู่ละ" ผมกวัดแกว่งเสื้อที่ผมแขวนเอาไว้ให้ออซดูอย่างกระตือรือร้น

ออซทลอกตาอย่างเบื่อๆ น้องมันเอาแต่ส่ายหน้าพร้อมกับการปากบ่นขมขมขมบ่นว่าไม่ควรซื้อเสื้อตัวนี้มาเลย แพงก็แพง แถมยังซื้อมาซ้ำกับผมอีก ผมได้แต่ทำหน้ายิ้ม ไม่รู้ทำไมเหมือนกันผมถึงได้ชอบที่จะเห็นออซหงุดหงิด ทั้งๆที่ปกติผมไม่ค่อยชอบคนอารมณ์เสีย อยู่ด้วยแล้วรู้สึกปวดอวัยวะภายใน แต่กับออซ...ยิ่งน้องมันหงุดหงิดผมก็ยิ่งรู้สึกอยากแกล้ง

คงเป็นเพราะความหมั่นได้ปันความมั่นใจที่สะสมมานานหลายเดือนนี้นั่นแหละ

"บายนี่ไปว่ายน้ำที่สระข้างข้างกันมัย" ผมที่นั่งอยู่บนเตียงชวนออซตอนที่น้องจัดกระเป๋าเสร็จแล้ว มันเดินมานั่งที่โซฟาหน้าทีวีด้วยใบหน้าหมดอาลัยตายอยากจนผมต้องหากิจกรรมมาล่อ

"สระว่ายน้ำในนี้ก็มี" ออซพูด

"แดดมันส่อง"

"ผิวพี่ไม่เสียหรอก"

"ผิวออซสิจะเสีย"

"ผมไม่ได้หวงผิวผม"

"พี่ก็ไม่ได้หวงผิวพี่"

นี่เราเถียงหยาบอะไรกันอยู่เนี่ย ออซคงรู้สึกเหมือนผมมั้ง น้องมันเลยรีบตัดบท

"พี่อยากทำอะไรก็ทำเถอะครับ ผมจะนั่งอยู่ตรงนี่นี่แหละ"

"ไม่ได้สิ พี่จะทิ้งให้ออซอยู่คนเดียวในห้องได้ไง" ผมเอ่ย "ถ้าออซอยากอยู่ในนี้พี่ก็จะอยู่ในนี้"

ไม่รู้ผมคิดไปเองหรือเปล่าว่าออซมันทำหน้ามีแผน ใจเด็กคนนั้นแหม่งไม่เคยอยู่เฉยได้ครับ มันต้องหาวิธีการเอาคืนผมไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเสมอ

"งั้นออซจะอยู่ในนี้" มันทิ้งตัวลงไปนอนแผ่เหล่า "จะนอนจนกว่าฟ้าจะมีตไปเลย"

ผมทำหน้าที่ซ็อกแตก แล้วเราจะมาทะเลทำซากมะพร้าวเผาอะไรกันล่ะครับ
ถ้าจะอยู่แต่ในห้องนะ ในใจของผมประท้วงอย่างรุนแรง แต่ถ้าผมเอ่ยทักท้วง
มันก็จะกลายเป็นตามเกมน้องไปซะฉิบ

เรื่องแฟนน้องออซคนดี...คนอย่างพี่แอร์คนนี้ยอมไม่ได้ (สโลแกนคิดเอง
เมื่อตะกี้)

"ถ้าออซอยากอยู่พี่ก็อยู่ได้ครับ เดี่ยวเราสั่งอะไรมากินกัน"

อีกฝ่ายทำหน้าที่บึ้งตึงขึ้นมาทันที มันหันหน้าหนีผมไปราวกับไม่ยอม
มองหน้าผมอีก

"อยากหุนตักพี่มั๊ย"

"ไม่ครับ ขอขอบคุณ"

"ถ้าจะหุนตักต้องมานอนตรงนี้นะ ตรงเตียงนี่" ผมตบที่ว่างข้างๆ
ประกอบคำพูด

"ไม่ครับ อยู่ตรงนี้อเคดีแล้ว" เป็นการตอบปฏิเสธที่เสียงดังฉะฉานสุดๆ

และแล้วเราทั้งคู่ก็เข้าสู่บรรยากาศที่ต่างคนต่างเจียบ เพราะแต่ละคน
ต่างก็คุ้นเคยกับการเช็กโทรศัพท์มือถือถือของตัวเอง ในส่วนของผมหลังจากที่ผม
โพสต์รูปคู่กับออซไปก็มีคนทักเข้ามาเยอะมาก คนที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มเตะเหตฯ
ก็เอาแต่ถามว่าเรื่องมันอะไรยังไง

ผมจะคบกับออซจริงหรือเปล่า หรือผมตั้งใจจะกินคนน้องหลังจากที่
กินคนพี่ไปแล้ว?

คนถามประโยคหลังนี่มันเป็นสันตินอะไรพะ!

เข้าใจที่คนนี่แหม่งไม่รู้เรื่องจริงๆ ก็เลยพูดไปเรื่อย ตั้งแต่ผมคุยกับโซ
ผมก็เริ่มโดนคนถามแบบลละลลลลวงไม่หยุด อาจเป็นเพราะด้วยความที่โซ
เป็นนายแบบที่ใครหลายคนต่างก็คุ่นหน้าคุ่นตา เป็นบุคคลสาธารณะประมาณนี้
เนื่องจากมีผู้ติดตามหลายแสน แต่มันก็โซ่เรื่องมั๊ยที่ผมจะต้องมาโดนถาม
ซอกแซกขนาดนี้

แล้วความจริงอีกอย่างหนึ่งก็คือ...ผมไม่เคยกินโซเลยว๊าย!

ถ้าผมกับโซเคยมีความสัมพันธ์กันมาจริงๆ สาบานเลยว่าผมจะไม่มีวัน

มาอยู่หรือมาหยอกน้องชายของไซ้เด็ดขาด คงไม่มีทางเกิดทริปสุดหรูหรารัชนีขึ้นมาแน่ๆ และผมคงไม่กล้าแม้แต่จะคุยกับออส แต่เพราะผมแค่คุยกับไซ้เฉยๆ ทุกอย่างมันก็เลยกลายเป็นแบบนี้ได้ ผมกับไซ้ไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรลึกซึ้งกันเลยแม้แต่นิดเดียว

และถ้าจะถามว่าระหว่างผมกับไซ้ นั้นเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงได้แยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง ผมคิดว่าไปถามกับไซ้เขาเองน่าจะถูกต้องที่สุด (นี่ไปแล้วก็รู้สึกสะเทือนใจ แต่ก็แค่คันยิบๆ ที่อกซ้ายเท่านั้นแหละ)

"ฉิบหาย!" จู่ๆ ออซก็สับสนเสียงดังออกมา

"อะไรเหรออ" ผมถามอย่างตกใจ

"พี่ไซ้โทรมา"

ผมเกาศีรษะเล็กน้อยขณะที่ออซทำหน้าที่เหมือนเห็นผี ออซลุกขึ้นมาเดิน ลุกลี้ลุกลอนพร้อมกับโทรศัพท์มือถือในมือที่สั่นไม่หยุด

"ใจเย็น" ผมค่อยๆ กล่าว สังเกตได้ว่าตั้งแต่ที่ผมลงรูปชวนคิดนั้นออซก็ได้รับข้อความที่ถามเข้ามาอย่างมากมายมหาศาลเหมือนกัน (เห็นมันนั่งตอบนอนตอบอยู่เมื่อสักครู่) ซึ่งนั่นไม่ได้ทำให้มันรู้สึกเดือดร้อนอะไรเลย

คนที่ทำให้มันเดือดเนื้อร้อนใจที่สุดเห็นจะเป็นไซ้ พี่ชายแท้ๆ ของมันนี่แหละ ว่ากันตรงๆ เลยนะครับ ผมลืมนึกถึงเรื่องนี้ไปเลย ทำที่ที่สุดไซ้กับออสเขาก็เป็นพี่น้องกัน สิ่งที่ผมทำอยู่ตอนนี้เป็นอะไรที่คนสองคนนั้นควรจะคุยกันอย่างยิง แต่ผมดันข้ามขั้นตอนนี้ไป

"จะให้ใจเย็นได้ยังไง" ออซมันก็เลยโวยวายเสียงดังแบบนี้ "เพราะมีงคนเดียวเลยที่โพสต์รูปกับเขียนแคปชั่นแบบนี้!"

ผมได้แต่นั่งนิ่งๆ เพราะผมเข้าใจที่ออซโวยวาย น้องมันคงกลัวว่าไซ้จะมองมันไม่ดี เนื่องจากผมเป็นคนในอดีตของไซ้ แต่นั่นก็เป็นความเข้าใจของออสแต่เพียงฝ่ายเดียว

"ถ้าพี่ไซ้โกรธกูขึ้นมาล่ะก็...มีงตายแน่"

ออสพูดทิ้งท้ายก่อนจะทำหน้าเหี้ยมใส่ผม จากนั้นมันก็เดินหนีผมด้วยการออกไปจากห้อง ผมอ้าปากค้างมองตามพลางคิดว่าตามไปตอนนี้

ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น คงต้องปล่อยให้พี่น้องสองคนนั้นเขาคุยกัน

เมื่อตะกี้ออซแหม่งกลับมาพบไฟโซ่ผมอีกหลังจากที่มันเดินเข้ามาในห้อง อีกรอบ มันคงจะโกรธผมมากจนลืมเรื่องการเล่นละครของเรา ซึ่งผมก็เข้าใจได้ เพียงแต่ว่าตอนที่ออซมันโกรธนะ...

บางทีแหม่งก็เหมือนแม่วร้องๆ

จะว่าน่ากลัวมั๊ยมันก็น่ากลัวอยู่ แต่ถามว่ากลัวมั๊ย...ผมคงตอบว่าไม่ รู้สึกอยากหาอะไรให้กินเพื่อแม่วร้องตัวนั้นจะอารมณ์ดีขึ้นมากกว่า

[ว.หนึ่ง เรียกคุณอารยะครับ ว.หนึ่ง เรียกคุณอารยะ]

ผมสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงดังมาจากวิทยุสื่อสารที่วางอยู่ข้างตัว ตอนนั้นผม กำลังนั่งอยู่ริมสระน้ำหน้ารีสอร์ทหลังจากที่เดินหาออซไปทั่วแล้วหาไม่เจอ ผมก็เลยต้องมาลงเอยด้วยการมานั่งจุ่มปีกอยู่ตรงนี้

"ครับ ว.หนึ่ง" ผมกอดตอบ

[เจอตัวคุณอาชวินแล้วครับ]

"ที่ไหนครับ"

[หน้าเขาวงกตครับ]

เวร ข้างในรีสอร์ทแห่งนี้มีสถานที่ให้อยู่เป็นล้านๆ ที่ แตกลับเลือกไป อยู่ตรงหน้าเขาวงกตเนี่ยละ ผมทำหน้าปวดสมองก่อนจะกดวิทยุสื่อสาร

"อารยะเรียกทุก ว. ครับ อารยะเรียกทุก ว." ผมกล่าว "รบกวนขี้ดขวาง คุณอาชวินไม่ให้เข้าไปในเขาวงกตทุกวิถีทางจนกว่าผมจะไปถึงด้วยครับ"

[ว.หนึ่ง รับบทครับ ผมอยู่ใกล้ที่สุด]

"ขอบคุณมากครับ"

ระหว่างที่ผมเดินไปหาออซผมจะเล่าให้ทุกคนได้ฟังกันครับว่าเขาวงกต ที่ว่านั่นคืออะไรจริงๆ แล้วมันก็คือพุ่มไม้สูงที่ตัดแต่งมาในรูปแบบของเขาวงกต ซึ่งตั้งอยู่ในรีสอร์ทตั้งแต่สมัยรุ่นปู่ทวดย่าทวดของผม อาณาเขตของเขาวงกต ค่อนข้างกว้างขวางและบางครั้งก็ชวนให้หลงทางอยู่บ่อยๆ ฉะนั้นจึงเป็นกฎ ของรีสอร์ทเรื่องที่ว่าต้องมีพนักงานผู้ชำนาญทางไปกับแขกด้วยทุกครั้งที่มีคน

จะเข้าไป

ผมคือคนที่หลงทางในนั้นเป็นคนแรกเมื่อสมัยยังเด็กๆ จำได้ว่าผมหายไปสองวันเต็มๆ ซึ่งเป็นเรื่องราวใหญ่โตสำหรับที่บ้านมาก คุณบ๊าแปดสามของผมร้องไห้ให้แทบขาดใจกลัวว่าผมจะเป็นอะไร (ร้องไห้หนักกว่าพ่อแม่ผมอีก) ซึ่งในตอนนั้นผมเป็นเพียงแค่เด็กไม่รู้ประสีประสา ไม่มีใครรู้ว่าการหลงทางครั้งนั้นทำให้ผมจำทางในเขาวงกตได้แม่นยำมาจนถึงทุกวันนี้

แม้ว่าตอนนี้ออกซจะโตจนตัวใหญ่เท่าควาย แต่ผมก็ไม่อยากให้เห็นมันหลงทางในที่ที่ผมพามันมา ไหนๆ ผมก็พาลูกหลานพาคคนในครอบครัวของชาวบ้านชาวช่องเขามาแล้ว ผมก็ต้องดูแลให้ดี

แต่เมื่อผมเดินมาถึงที่หน้าเขาวงกต ผมก็ต้องทำหน้าที่ซ็อกเมื่อเห็นแต่พีส์มัย (เจ้าของเสียง ว.หนึ่ง) ยืนอยู่คนเดียว

"ออกซล่ะครับ" ผมถาม

"คุณเขาน่าจะเข้าไปข้างในแล้วครับ ผมเองก็เพิ่งเดินมาถึง"

ฉิบหายแล้ว

"เดี๋ยวผมเข้าไปดู"

"คุณแอร์ครับ ให้คนเข้าไปช่วยตามหามั้ยครับ"

"ไม่เป็นไรครับ ผมน่าจะหาเจอ" ผมรีบกล่าว "ผมมีมือถือเข้าไปอยู่ ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นเดี๋ยวผมโทรมา"

พีส์มัยมีสีหน้าลำบากใจ พี่เขาอยู่ในเหตุการณ์ตอนที่ผมหายตัวไปสองวันในเขาวงกตบ้าง บอๆ ของบรรพบุรุษของผม มันเป็นเหตุการณ์ที่ไม่น่าจะจดจำเอาเสียเลย ไม่แปลกที่พีส์มัยจะทำตัวไม่ถูกกับการตัดสินใจของผม

"ผมปลอดภัยแน่นอนครับพี่ พี่ไม่ต้องบอกคุณบ๊าแปดสามนะ"

ยิ่งผมพูดแบบนั้นพีส์มัยก็ยิ่งหน้าซีดหนักกว่าเดิม ผมรีบปลอบพี่เขาด้วยการตบไหล่สองสามทีเพราะผมไม่มีเวลาให้อ้อยอิ่ง กลัวว่าออกซจะเอาแต่เดินไปเรื่อยๆ แล้วก็หลงทางในที่สุดซึ่งผมไม่อยากจะให้มันเป็นแบบนั้น (แล้วไอ้เด็กนี่แม่งก็มีพลังที่จะเดินในเขาวงกตนี้มากมายเหลือเกิน)

ผมเข้าไปในเขาวงกต พยายามคิดถึงเส้นทางที่คนไม่ชินทางจะเดินไป

ใช้เวลาประมาณห้านาทีผมก็เห็นแผ่นหลังของออกซ์ น่องมันกำลังมุงหน้าไปยัง น้ำพุนางฟ้าซึ่งเป็นซีกเนเจอร์ของรีสอร์ทแห่งนี้ เนื่องจากป่าอบของผมเป็นคน คิดสร้างน้ำพุนางฟ้าสำหรับการขอพรเรื่องความรักเมื่อหลายสิบปีก่อน แล้วจริงๆ ก็ดันศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาอย่างงๆ แยกก็เลยชอบที่จะมาเขาวงกตแห่งนี้กันมาก เขาวงกตที่มีน้ำพุนางฟ้าจึงยังคงอยู่ยั่งยืนมาจนถึงปัจจุบันแม้ว่าในเขาวงกตนี้จะหลงทางได้ง่ายแค่ไหนก็ตาม

ไม่รู้ว่อกออกซ์ได้ยืนต๋านานเรื่องนี้มาหรือเปล่า มันถึงได้เดินมาที่น้ำพุนี้ พร้อมกับเขาแต่ยื่นมองรูปปั้นนางฟ้าที่มีอยู่สามองค์ถ้วน (คล้ายกับคุณน้าแฝดสามของผมไปซะฉิบ)

"อยากขอพรหรือ" ผมเอ่ยทำลายความเงียบ ออกซ์ถึงกับสะดุ้งโหยง "ขอสิศักดิ์สิทธิ์นะ"

"ไม่ละ" ออกซ์เดินเลียงผมไปอยู่อีกมุมหนึ่ง

"คุยกับไซ่หรือยัง" ผมถามออกซ์ไปอย่างทีๆ คนถูกถามไม่มองหน้าผม แต่ถอนหายใจแทน

แปลว่าไรวะ แปลว่าคุยแล้วหรือยังไม่คุย

"ไม่ได้มีเรื่องอะไรกันไซ่มัย"

"อย่าสำคัญตัวผิดสิ" ออกซ์กัดผมโดยไม่มองหน้า "คิดว่าตัวเองหล่อจนถึงขั้นจะให้พี่น้องมาทะเลาะแย่งกันเลยหรือ"

แม้จะเจ็บนิดๆ เหมือนมดกัด แต่ผมก็ยังใจดีสู้แอมว เอ๊ย เสือ

"ออกซ์คิดอยากจะแย่งพี่แล้วหรือ ขอพี่แล้วอะดิ ใจเริวจึงเลยเราเนี่ย"

ออกซ์ส่งสายตาเหยียมมาให้ผม แต่ก็แค่หัวประเด็ยวประเด็ย ดวงตาของน้องมันเหม่นลง ก่อนจะมองไปที่แอ่งน้ำที่อยู่ข้างหน้าเราสองคน

"ก็ไม่ได้คุยอะไรกันมาก" ออกซ์เหลือบมองผมซ้ำๆ "พี่ไซ่แค่ฝากมาบอกว่าขอโทษ"

[ออส]

'ฮัลโหล'

[ออส ออสอยู่กับแอร์หรือ]

'พีไซ คือมันไม่ใช่อย่างที่พีคิดนะ'

[เรื่องมันเป็นยังไง ทำไมพีไม่เห็นรู้เรื่องว่าออสกับแอร์รู้จักกัน]

ผมจำได้ว่าผมเล่าเรื่องราวของผมกับแอร์ให้พีไซฟังเร็วมากจนลิ้น
แทบจะพันกัน

[แบบนี้ก็มี?]

'ออสก็งงเหมือนกัน แต่ออสเตะบอลผ่านจริงๆ พยานรู้เห็นเป็นร้อยด้วย
ออสไม่มาไม่ได้'

[เรื่องนั้นช่างมันเถอะ]

'พีไซ ถ้าเรื่องนี้มันทำให้พีไซเคือง...'

[พีไม่ได้เคือง พีจะมีสิทธิ์อะไรไปเคือง]

'ก็พีกับไอ้แอร์เคย...'

[เคยคุยกัน]

'นั่นแหละ'

[ออสไม่ต้องกังวลหรอกพีแคโทรมาถามข่าว เห็นแอร์ลงรูปแบบนั้นแล้ว
พีตกใจเฉยๆ]

'อย่าโกรธออสเลยนะ ออสคงไม่มีวันชอบมันหรอก มันเคยทำให้พีไซ
เจ็บมาก ออสไม่มีวันคิดกับมันแบบนี้แน่ๆ'

[...] ปลายสายเงียบไปนานมากจนผมชักหัวใจ

'ฮัลโหลพีไซ ได้ยินออสมั้ย'

[ได้ยิน]

'พีไม่ต้องคิดมากเรื่องออสนะ'

[ออส ถ้าออสจะชอบแอร์อะ ออสชอบได้เลย ไม่ต้องสนใจพี]

'ออสจะไม่สนใจพีได้ยังไง!'

[แอร์นิสยดี เป็นคนดีมากๆ ด้วย ถ้าได้แอร์เป็นคนดูแลน้องชายพี พีก็
ดีใจ]

'อะไรของพีไซ้วะ!' ผมร้องเสียงดังจนแขกสาวๆ ของริสธอร์ทที่เดินผ่าน
สะดุ้งเฮือก 'ก็เพราะมันไม่ใช่หรือไงพีไซ้ถึงได้เอาแต่ร้องให้'

[...]

'ออกไม่วันให้ภัยคนที่ทำให้พีร้องให้แบบนั้นได้จริงๆ ไม่มีวัน'

[ออกซ]

'ว่าไงครับพีไซ้'

[ผากบอกแอร์ให้หน่อยได้มั้ยว่าพีขอโทษ]

'หา? ทำไมออกต้องพูดแบบนั้น!'

[ถอน่า ผากไปบอกให้พีหน่อยเถอะพี่อยากขอโทษแอร์จริงๆ พีไม่กล้า
ขอโทษเขาจริงๆ หน้า]

'อะไรของพี ออกไม่เข้าใจ'

ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด

นี่คือบทสนทนาทั้งหมดที่เกิดขึ้นในช่วงบ่ายระหว่างผมกับพีไซ้
นอกจากพีไซ้จะไม่โกรธเคืองที่ผมมาอยู่กับอดีตของเขา เขายังช่วยให้แอร์
แบบสุดๆ จนผมไม่อยากจะนึกถึง ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเรื่องมันกลายเป็น
แบบนี้ นึกว่าพีไซ้จะด่าผมแบบน้ำไหลไฟดับซะอีก (เพราะพีนี่เองสองคน
ไม่สมควรอยู่และข้องเกี่ยวกับผู้ชายคนเดียวกันเป็นอย่างยิ่ง)

หลังจากผมถ่ายทอดสารที่พีไซ้ส่งมาให้แอร์ฟัง แอร์มันก็ทำหน้าที่
สลดหดหู่นะ แต่เดินตามผมและก้มองพื้นเหมือนคนที่วิญญานหลุดออกจาก
ร่าง...

อูย ผมล้อเล่นครับ

แอร์มันดูปกติสุขมาก นอกจากจะรับคำขอโทษของพีไซ้แล้วมันยังทำตัว
ปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น (ปกติที่ว่าก็คือทำการต่อแผลว่าผมกับมันคงเป็น
เนื้อคู่คู่กันมาตั้งแต่ชาติปางไหนเหมือนเดิม) แม้จะสงสัยจับหนายว่า
ระหว่างมันกับพีไซ้เคยมีเรื่องอะไรกันแน่ แต่ดูจากอะไรหลายๆ อย่างมันทำให้

ผมรู้สึกว่าคุณผิดที่แท้จริงอาจจะเป็นพี่ชายผม...ไม่ใช่มัน

แล้วถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ละก็...ที่ผมแสดงอาการกับกิริยาถ้อยๆ ใส่มันทั้งหมดเป็นเวลาหลายเดือนนั้นเป็นสิ่งที่ผมไม่ควรทำเลยแม้แต่นิดเดียว!

โอยยยยย จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนดีวะกู

"คิดอะไรอยู่" ผมสะดุ้งที่จู่ๆ แอร์ก็เดินเข้ามาใกล้ๆ ในระหว่างที่เราสองคนเดินออกมาจากเขาวงกต (รีพอร์ตแห่งนี้มีเขาวงกตด้วยครับ นี่ถ้าถามว่าที่นี่ไม่มีอะไร ก็คงจะเหลือแคร์นเวย์ส่วนตัวเอาไว้ให้เครื่องบินแลนดิ่งนี่แหละ)

"ไม่มีอะไร" จนถึงวินาทีนี้ผมก็ยังไม่กล้าสบตาไอ้แอร์

"งอนพี่เหรอก" ผมคิดว่าป็นควรมีชื่อไอ้แอร์เข้าชิงออสการ์ คนบ้าอะไรไม่รู้จักเล่นบทหัวแก่มากๆ จนถึงนาที่นี้แม่งก็ไม่หยุดเล่น "มีอะไรก็คุยกันตรงๆ สิครับ เราเป็นตัวละครกันนะ"

คำพูดแบบนั้นดูจะตั้งยาพิษให้ผมรู้สึกคันคะเยอไปทั้งตัว และยิ่งรู้สึกคันหนักขึ้นไปอีกเมื่อนึกไปถึงเหตุการณ์ทุกอย่างในอดีต เหตุการณ์ที่ผมเอาแต่จงเกลียดจงชังไอ้แอร์มันหนักหนาทั้งๆ ที่มันอาจจะไม่ได้ทำอะไรผิด

"หรือว่าหึงพี่" แอร์ยังคงเล่นบทหัวของตัวเองต่ออย่างใส่อะไรเดียวสาจนผมแทบจะมองไม่ออกว่ามันทำการแสดงหรือมันคิดตามที่พูดจริงๆ แม่งเนียนจัดๆ ไปเลย "พี่กับไซ้ไม่มีอะไรกันแล้วนี่ครับ"

ชื่อพี่ชายผมทำเอาผมหายใจของผมหยุดชะงัก จากนั้นหัวของผมก็เกิดปั้งความคิดขึ้นมา ก็ในเมื่อพี่ไซ้และแอร์ต่างไม่มีใครเล่าอะไรให้ผมฟัง มันก็มีแต่วิธีนี้เท่านั้นนั่นแหละที่จะทำให้ผมรู้ความจริงทั้งหมด

"ออชไม่เชื่อ" ชื่อผมก็ควรจะได้รับการเสนอเข้าชิงออสการ์เหมือนกันนะเนี่ย พูดอย่างไม่อวยตัวเองเลยครับ (ไซ้เหรอก)

"ไม่เชื่อยังไง"

"พี่แอร์กับพี่ไซ้อาจจะอะไร กันอยู่"

"หา?" อีกฝ่ายทำหน้าง "อะไรกันคือยังงั้นครับ"

"ก็อาจจะ..." คิดสิไอ้ออช คิดแล้วก็พูดมันออกไป "อาจจะยังมีใจให้กัน"

"บ้าหรือเปล่า พี่มีแค่น้องออชคนเดียว" มึงตอแหลอีกแล้ววะ

"แล้วพี่จะทำให้ออกซเซื่อได้ยังไงว่าพี่มีแค่ออกซจริงจิง" ผมเองก็ตอแหลแก่งไม่แพ้มันเหมือนกัน

"พี่ไม่ได้คุยกับไซ่แล้ว" แอร์เริ่มพูดความจริงออกมาโดยที่มันไม่รู้ตัว "ไม่ได้คุยนานแล้วด้วย ตั้งแต่..."

ผมเงยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจจนแอร์มันรู้ตัวมั้งว่าผมกำลังพยายามค้นหาความจริงระหว่างมันกับพี่ไซ่อยู่ มันก็เลยหุบปากฉับ

"พี่ว่าเราสองคนรีบไปอาบน้ำแต่งตัวกันดีกว่า พี่เองกับพี่อิพิทโรมาตามเราแล้ว"

กรรม แล้วนี่ผมจะรู้เรื่องมันกับพี่ไซ่ตอนไหนเนี่ย

"พี่แอร์ คือ..."

แทนที่ผมจะได้คุยกับแอร์ต่อ ผมกลับเห็นมันเดินไปคุยกับพนักงานของรีสอร์ต ซึ่งนั่นทำให้ผมรู้สึกขัดเคืองในใจเล็กๆ นี่มันไม่ยอมมาให้ผมริบมองมันดีๆ กว่าที่ผ่านมารึอไร

หรือผมถามพี่ชายตัวเองมันจะง่ายกว่าวะ

ทว่าการที่ผมจะถามพี่ชายตัวเองนั้นกลับยากกว่าถามไอ้แอร์เป็นไหนๆ ก็หลังจากที่ผมพยายามติดต่อพี่ไซ่อยู่นานสองนาน พี่ไซ่ก็แสดงออกอย่างเต็มที่ว่าไม่มีอะไรคุยกับผมอีก นอกจากจะไม่ยอมรับสายผมแล้วยังมีการส่งข้อความมาบอกผมว่า 'ตอนนี้พี่ไม่ว่าง กำลังทำธีสิสส่งอาจารย์ มีอะไรไว้ค่อยคุยกันนะ'

เจอแบบนี้เข้า... แล้วใครจะกล้าไปกวนนักศึกษาปริญญาโทที่ใกล้จะจบอย่างพี่ไซ่ได้อีก

"พี่อาบน้ำเสร็จแล้ว" เสียงของแอร์ดังขึ้นก่อนจะตามมาด้วยกลิ่นแชมพูที่หอมสดชื่นลอยเข้ามาปะทะจมูก ผมหันขวับไปมอง แล้วเพิ่งจะนึกได้ว่านั่นเป็นสิ่งที่ผมไม่ควรทำเลย

แม้ว่าผมจะยังรู้สึกขุ่นข้องหมองใจเวลาที่มองหน้าไอ้แอร์อยู่ แต่พอเห็นมันในลุคเบ๊ยกๆ โดยมีผ้าเช็ดตัวคลุมแค่ท่อนล่าง ผมก็ต้องยอมรับกับตัวเองเหมือนกัน ว่าภาพนั้นทำลมหายใจติดขัด

เส้นผมที่ยังคงเปียกตกลงมาปิดใบหน้าของแอร์ไปจนเกือบครึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้ดีกรีความฮอตของเจ้าตัวลดระดับลงไปได้เลย

ผลคือ... นั่นยิ่งทำให้มันฮอตกว่าเดิมซะอีก

"อ้อขอาบต่อได้เลย" มันพูดพร้อมกับมองเงาของตัวเองในกระจก

ผมกะพริบตาปริบๆ แม้จะรู้ว่าควรอยู่ห่างๆ จากมนุษย์เพศชายที่มีแรงดึงดูดคนนี่ก่อน แต่ความสงสัยในใจมันมีมากกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด

"พี่แอร์" ผมเดินไปอยู่ข้างๆ แอร์แล้วมองมันผ่านกระจกเงา

"หืม?" มันตอบรับพร้อมมองสบตาผมผ่านทางกระจกเงาเช่นกัน

เอ่อ... สายตานั้นทำผมหัวใจหยุดเต้น แต่ก็ต้องทำที่ว่าคุณไม่ได้รู้สึกอะไร

ให้ตาย พี่งูว่าตัวเองพ่ายแพ้ต่อลูกค้าชายที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จขนาดนี้

ต้องทอ้งเอาไว้ว่าแม่คือคนที่กวนตีนที่สุด กวนประสาทที่สุด และคือ

คนที่ผมไม่ควรจะรู้สึกใจเหลวเวลาอยู่ใกล้ๆ ที่สุด

"เรื่องพี่แอร์กับพี่ไซ...ตกลงพี่ไซเป็นคนผิดใช่ปะ"

สายตาของแอร์มีแววอึ้งปรากฏอยู่ แล้วมันก็หลบตามผม

"เรื่องมันผ่านมานานแล้ว ซ่างเถอะ"

แบบนี้มันจะแปลว่าอะไรได้อีกละ นอกเสียจากว่าพี่ไซเป็นคนผิด และความผิดของพี่ไซเป็นสิ่งที่แอร์ไม่คิดจะพูดมันออกมา

"เซี่ย"

แอร์สะดุ้งเล็กน้อยที่ผมกลับมาหยาบคายอีกครั้ง

"แปลว่าที่ผ่านมากูก็เกลียดมึงฟรีๆ ดี"

นัยน์ตาของผมสั้นระริก ความรู้สึกผิดเริ่มถาโถมเข้ามา ภาพที่ผมมองและปฏิบัติต่อแอร์อย่างจงเกลียดจงชังนับครั้งไม่ถ้วนลอยเข้ามาในหัวไม่หยุด

แอร์ไม่ผิด มันไม่เคยผิด และมันไม่สมควรได้รับการปฏิบัติแบบนี้เลย แม้แต่นิดเดียว

ทำไมผมเหี้ยขนาดนี้

"ซ่างเถอะ" แอร์ส่งยิ้มจริงใจมาให้ผม "ไม่ต้องรู้สึกแยะขนาดนั้น"

"ไม่รู้สึกแยะไม่ได้" กูมองมึงผิดไป" ผมพูดอย่างไม่มีการกลั่นกรองใดๆ

มันคือความรู้สึกที่นึกคิดที่แวบเข้ามาในหัวผม

"มันผ่านมาแล้ว"

"กุขอโทษ"

"ไม่เป็นไร" แอร์บอกบัดผ่านๆ

"กุขอโทษจริงๆ นะ"

แอร์เลิกขยับตัวแล้วหันมามองผมโดยที่ไม่ได้มองผ่านกระจกอีกแล้ว

"ที่ผ่านมาก็สนุกดีออก"

"หา?"

"มันสนุกดีจะตายที่เราได้แก๊งกัน"

"คือ..."

"ช่างมันครับ พี่ไม่ถือโทษโกรธอะไรออกเลย" แอร์ถอนหายใจออกมาเบาๆ "ถ้าออสรู้สึกผิดจริงๆ ตอนนี้ออสควรไปอาบน้ำก่อน"

"แค่นั้น?"

"แล้วก็พูดเพราะๆ ด้วย"

"..."

"อย่าลืมบทผิวเมียบ"

ผมได้แต่มองคนที่ผมทำผิดต่อมันด้วยสายตาเหนื่อยหน่ายใจ ทั้งๆ ที่ผมทำผิดกับมันขนาดนี้มันยังทำตัวเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอยู่ได้ แถมยังต้องการที่จะเล่นบทสามีภรรยาเหมือนอย่างที่ตกลงกันไว้อีก

ผมนึกว่าผมรู้จักมันดี แต่ที่เห็นได้...ผมไม่รู้จักร่างตัวตอนที่แท้จริงของมันเลย แม้แต่น้อย

ตกลงมันเป็นคนยังไงกันแน่

"ถ้าไม่ไปพี่จะหอมนะ" มันตั้งท่าเหมือนจะพุ่งเข้ามาหอมแก้มผมจริงๆ

แน่นอนว่าผมต้องรีบหนีบผ้าเช็ดตัวแล้วก็พุ่งตรงไปยังห้องน้ำทันที ก่อนที่มันจะได้ทำในสิ่งที่มันบอกว่าจะทำ

ผมนึกว่าการรับประทานอาหารเย็นกับครอบครัวของแอร์จะเป็นแบบ

นั่งโต๊ะธรรมดา

แต่เปล่าเลย...มันคืองานปาร์ตี้ และเป็นงานปาร์ตี้ริมสระน้ำ

"นั่นอะไรกัน" ผมได้แต่เพิ่มพ้ำเมื่อเห็นสภาพสระว่ายน้ำหน้าโรงแรมที่เต็มไปด้วยผู้คนหนุ่มสาวอยู่ราวๆ ร้อยกว่าคน แกลมแต่ละคนก็ยิ่งสนุกกันอย่างสุดเหวี่ยง

"มากันแล้วหรือ" บ้าออร์ที่อยู่ในชุดสวริมหาดที่แซ่บสุดๆ เดินเข้ามา ทักทาย แอร์ก็อดทักทายปาก่อนจะเดินหายไปในตอนที่มีคนเรียก "เป็นไงบ้าง น้องออส ห้องพักเรียบร้อยดีมั๊ยจ๊ะ"

"ยิ่งกว่าดีอีกครับคุณบ๊าย" ผมตอบอย่างสงบเสงี่ยม

"แอร์ขาโหลมากำชับด้วยตัวเองเลยนะว่าห้องของแอร์กับออสที่จะใช้พัก ต้องดีทีสุด หมอนต้องใหม่ ผ้าปูเตียงก็ต้องใหม่ แชมพูและครีมอาบน้ำของรีสอร์ตไม่เอา ต้องเอาของดีมีเยื่อ เพียหอมก็ยังต้องเป็นของโจมาโลนด้วยนะรูรีเปล่า" บ้าออร์ยิ้มกว้างเมื่อพูดถึงหลานชาย "ใส่ใจรายละเอียดตลอดเลยหลานคนนี่"

"แหะๆ ครับ" ผมยิ้มแหยๆ รู้สึกแยขึ้นมาอีกนิดหน่อยที่ตัวเองมองแอร์มิดแถมอาจจะมิดแบบพลิกกลับด้านด้วย "คนนี่ไง" แอร์เดินนำสองสาวที่แต่งชุดบิกินีเซ็กซี่จี๊ด ซึ่งถ้าจะให้ผมเดา สองคนนั้นคงจะเป็นพี่อ๊อฟและก๊อฟเอง ลูกพี่ลูกน้องของแอร์ "แฟนแอร์เอง"

ผมอดที่จะพนมมือออกมาไม่ได้ จนถึงวินาทีนี้แม้กระทั่งก็ยังเล่นตามบท

"สวัสดีครับ" ผมยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ไม่กล้ามองหน้าสองสาวเลย แม้แต่น้อย แต่ไม่ใช่ที่ผมมองหุ่นพวกเธอนะครับ ผมมองพื้นนะ

"ออส คนนี้พี่อ๊อฟ" สาวบิกินีสีแดงชื่อพี่อ๊อฟ "คนนี่พี่เอง" พี่เองคือคนที่ใส่บิกินีสีดำ

"คนที่แม่กับน้าๆ เล่าให้ฟังใช่ปะว่าคบกันแค่หนึ่งอาทิตย์นะ" พี่อ๊อฟมองผมตาวาว "หล่อจังเลย"

"เสียดายจัง เป็นของไอ้แอร์ไปซะได้" พี่เองแกล้งทำเป็นหงุดหงิด "ครบหนึ่งอาทิตย์เมื่อไหร่รีบโทรมาหาพี่นะคะ"

"น้อยๆ น้อยๆ" แอร์บอกสองสาวเชิงดู "แล้วนี่ไม่หนาวหรือ นุ่งน้อยห่มน้อยจัง"

"นี่ปาร์ตี้ริมสระน้ำนะยะ จะให้แต่งตัวเป็นแม่ศรีหรือไง"

"คนมองกันใหญ่แล้ว"

"ก็แต่งมาให้คนมองอยู่แล้ว ถ้าไม่มีคนมองนะสิจะแย่"

"จั้นเดียวผมมา" แอร์พูด "จะไปหาเสื้อมาคลุมให้ รอก่อนแป็บนึง"

"นี่ ฉันไม่อยากจะปิดบังหุ่นที่ฉันออกกำลังกายมาอย่างหนักนะ" พี่อ๊อฟโวยวาย

"โทษที บ้าอ้อมแม่พี่ๆ สิ่งผมมา" ก่อนจะเดินไปแอร์หันมามองผม "รอแป็บนึงนะ"

ผมพยักหน้าเล็กน้อย จากนั้นผมก็ถูกไอ้แอร์หิ้วให้อยู่กับญาติๆ ของมันตามลำพัง ผมก็สิ้นน้ำลายลงคอดังเอื๊อก แน่ใจว่าผมต้องรู้ลึกกระดกกระอ่วนอยู่แล้ว เพราะที่ที่ผมยืนอยู่ตอนนี้ถูกล้อมรอบด้วยสาวๆ ที่ไม่คุ้นหน้า

"แม่ฉันเข้านอนตั้งแต่สองชั่วโมงที่แล้วแล้วละ จะมาขงมาสั่งอะไร" พี่อ๊องป่นอุบ

"ตลอดแหละเด็กคนนี่" พี่อ๊อฟกล่าว

"มานั่งนี่มา เดี่ยวพี่หอะอะไรให้ดื่ม" พี่อ๊องจูงข้อมือผม ผมหน้าแดงแปริ๊ด เพราะรู้ว่าคนเกือบครึ่งสระน้ำกำลังจ้องมองมาที่ผม "ดื่มอะไรได้บ้างละเราเหล่า เบียร์วิสกี้ วัลด์ก้า หรือค็อกเทล?"

"ออกซดืมได้หมดครับ" ผมตอบ

"อยู่ง่ายดีจัง" พี่อ๊องหันไปสั่งเครื่องดื่มกับบริการแล้วหันมาหาผม "เข้าใจแล้วว่าทำไมถึงอยู่กับแอร์มันได้ เพราะเรื่องไม่เยอะแบบนี้เอง"

"รายนั่นเขาเรื่องเยอะหะหะครับ"

"โหยยยย เนี่ยบสุดๆ ไปเลย"

"ระเบียบจัดมาก" พี่อ๊อฟเสริมอย่างออกรส

"นี่ว่ามีลุงอยู่ในร่างคนหนุ่ม" พี่อ๊องถอนหายใจ "แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นแอร์ก็ทำเพราะอยากให้ทุกอย่างรอบๆ ตัวคนที่เขารักออกมาดี คิดว่าตัวเองต้องดูแล

คนอื่นจนเป็นนิสัยมาตั้งแต่เด็กๆ เครือญาติของผู้หญิงเยอะนะ มีผู้ชายแพบจะนับคนได้เลย"

ผมพยักหน้าช้าๆ นี่สินะเรื่องราวที่มาของแอร์ ผมกล่าวขอบคุณบริการที่นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟให้แล้วก็เริ่มคุยกับพี่เอ็งพี่พีฟต่อไปโดยมีป้าอรนั่งจับไวน์อึมหวานทำตาเยิ้มอยู่ข้างๆ จากที่คุยๆ กันดูเหมือนแผดอีกสองคนของป้าอย่างป้าอิมกับป้าอิงจะเข้านอนกันหมดแล้ว

มันถึงยังสาวยังสวย เพราะนอนตั้งแต่ยังไม่สามทุ่มแบบนี้เอง คราวหลังผมกับแอร์ต้องรีบลงมาให้เร็วกว่านี้ป้าๆ เขาอุตส่าห์ชวนให้มาทานข้าวด้วยกันทั้งที่แต่ต้นมาไม่ทัน

"แล้วนี่ทำไมถึงยอมมาคบกับแอร์หนึ่งอาทิตย์ล่ะจ๊ะ" พี่อีฟชวนคุย

"คือออสแพ้ดวงเตชะลูกโทษกับเขาอะครับ" ผมเอ่ย

"ก็เลยต้องยอม"

"ใช่ครับ พยานรู้เห็นเยอะเลย"

"แต่อยู่กับแอร์ก็ไม่ได้แย่อะม่ัยละ" พี่เอ็งเหล่มองผม "แอร์คงดูแลออสได้ดีสุดๆ"

"ก็..." เชื่อกับม่ัยครับว่าผมนี่ก็เรื่องที่แอร์มันร้ายใส่ผมไม่ออกเลยตั้งแต่ออกเดินทางกันมาจนถึงตอนนี้ อาจจะมีกวนตีนกวนประสาทกวนเก็บไปบ้างแต่สุดท้ายมันก็ให้สิ่งที่ดีที่สุดกับผมอยู่ดี "ก็ดีครับ ดีมาก"

พี่เอ็งกับพี่อีฟสบตากันราวกับต้องการสื่อสารอะไรบางอย่าง ดูจากสีหน้าแล้วผมคิดว่ามันจะต้องมีนัยแฝงอยู่แน่ๆ

"พี่ม่เคยเห็นแอร์พาใครมาถึงนี่" พี่อีฟเป็นฝ่ายเริ่มพูดก่อน "ออสต้องเป็นคนสำคัญสำหรับแอร์"

"คือ..." ผมยกเครื่องดื่มขึ้นมาดื่มเป็นครั้งที่สอง "เราสองคนไม่ชอบหน้ากันเลยครับ"

"ไม่จริงหรอก"

"จริงครับ ก่อนหน้านี่คือแพบจะไม่อยากมองเห็นกันเลย แต่หลังจากที่..."

"หลังจากที่อะไรเหรอ" พี่เอ็งทำสีหน้าอวยากรู้

ผมมองลูกพี่ลูกน้องของไอ้แอร์ไม่รู้ว่ามื่ออะไรบางอย่างในตัวของพวกเขา
ผมถึงได้รู้สึกไว้วางใจ อยากจะเล่าทุกอย่างให้ฟังขนาดนี้

"หลังจากที่ผมรู้ความจริงว่าเข้าใจพี่แอร์ผิด ผมก็คิดว่าควรจะมองพี่แอร์ใหม่"
ผมพนลมหายใจออกมา "เขาอาจจะเป็นคนดีมากกว่าที่ผมคิดก็ได้"

สองสาวมองสบตากันอีกแล้ว จนในที่สุดพี่อ๊อฟก็เริ่มพูดต่อโดยที่มีผม
ตั้งใจฟังอย่างใจจดใจจ่อ

"พี่ก็ไม่อยากจะอวยญาติตัวเองหรือคนนะ แต่แอร์มันเป็นคนดีมาก มัน
ชอบนึกถึงคนอื่นมากกว่าตัวเอง ไม่ชอบความเกลียดชัง ไม่ชอบให้คนอื่นเกลียดกัน
ชอบความสงบสุข สมัยก่อนมันก็เป็นคนคอยห้ามมวยเวลาที่มีเพื่อนร่วมห้อง
ร่วมสายชั้นต่อยตีกันจนตัวเองต้องมาช่วยด้วยตลอด แม้พี่กับน้ำพี่คอย
เที่ยวเข้าเที่ยวออกห้องฝ่ายปกครองโรงเรียนแอร์บ่อยเลยล่ะ"

"คงดีกว่าตัวเองเป็นฮีโร่ล่ะมั้ง" ป้าอรหัวเราะลั่น ใบหน้าของป้าแดงกำ
ตอมนี่คงจะเริ่มเมานิดๆ แล้วล่ะ

"ถ้าเป็นไปตามที่ออกเล่าว่าออกซกับแอร์ไม่ชอบขึ้นหน้ากัน พวกพี่ก็เลย
เดาว่าพี่แอร์พาออกซมาที่นี่ก็คงเพราะมันอยากให้ออกซรู้จักมันด้วยตัวของออกซเอง"
พี่เองพูดยิ้มๆ

"แต่ก็นะ...มันก็น่าไปหน่อย" พี่อ๊อฟจ้องมองผม

"ใช่มี พี่ก็ว่ามันมาก" พี่เองเสริม "แอร์ดูแลออกซได้อย่างกับราชาแบบนี้
พี่ว่าแอร์ต้องคิดอะไรกับออกซแน่ๆ"

ผมรีบโบกไม้โบกมือปฏิเสธเป็นพัลวัน

"พี่แอร์แค่อยากแก่งออกซนะครับ"

"แก่งเพราะเอ็นดูนะ เคยได้ยินมั๊ยจ๊ะ เล็กกก" ป้าอรเธอเสียงดัง

"เอ็นดูหรือครับ" ผมทำหน้าสยง "ไอ้พี่แอร์นี่นะเอ็นดูผม"

"ก็ไชนะสิ" พี่เองหัวเราะเบาๆ "ออกซหล่อและก็มีเสน่ห์มากนะ ออกซรู้ตัว
ไชนะสิ"

"คงไม่ใช่อย่างที่พวกพี่ๆ คิดหรอกครับ" ผมหยิบเครื่องดื่มมาดื่มอีกเพราะ
ต้องการที่จะหลบสายตาหยอกล้อของบรรดาญาติไอ้แอร์

"ที่ผ่านมามีอะไรไม่เคยพาใครมาที่นี่ ไม่เคยแนะนำตัวใครกับพวกพี่ด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจขนาดนี้"

"แอร์ต้องคิดอะไรกับออกแน่อน"

"ออกซว่าพวกพี่ซงแล้ว" ผมแก้งว๊วย "เราเป็นแฟนกันแค่อาทิตย์เดียวครับ หลังจากนั้นทุกอย่างก็จะจบ"

"บ้า ของแบบนี้มันต่อเวลาได้ถ้าต่างฝ่ายต่างรู้สึกดีต่อกัน"

"ออกจะเริ่มรู้สึกอยากต่อเวลาหรือยัง เริ่มอยากให้ออกซกับแอร์คบกันไปนานๆ มากกว่าหนึ่งอาทิตย์หรือยัง"

"ถ้ายังเดี๋ยวพี่จะบอกให้แอร์จับน้องออกซให้ดีกว่านี้"

เอ่อ เจ๊พวกนี้เริ่มซงผมให้ได้กับไอ้แอร์จริงๆ แล้วละ แถมยังต้องการจับคู่ผมกับแอร์อย่างออกนอกหน้าจนผมเริ่มทำตัวไม่ถูก

แล้วไอ้เหี้ยแอร์ก็นะ ไปหาเสื้อคลุมอยู่ตู้โหงโก-ลกหรือไง ทำไมหายไปนานขนาดนี้

"เอ็ง อีฟ หายมาอยู่ที่นี่เอง" จู้ๆ ก็มีคนเข้ามาทักพี่สาวทั้งสองตรงโต๊ะที่เรานั่ง เมื่อผมเห็นว่าเป็นใครผมก็ผงะอย่างเห็นได้ชัด

ไอ้สัตว์ นี่มันดารานี่หว่า

เลข คณิต!

ครับ อานกันไม่ผิด นั่นคือชื่อดาราคอนนี่ ผมได้แต่ทำหน้าซ็อก เพราะไม่คิดว่าตัวจริงของดาราก็กำลังมาแรงจะมาปรากฏตัวให้เห็นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยเช่นนี้

"คุณน้ำสวัสดิ์ครับ" เขาคอนนั้นยกมือไหว้บ๊าย

"เลข มาด้วยหรือลูก"

"ต้องมาอยู่แล้วสิครับ เพื่อนรักทั้งสองกลับมาจากเมืองนอกทั้งที" เลข คณิตทิ้งตัวนั่งลงข้างๆ ผม เขาหันมามองแล้วพยักหน้าให้ผมยิ้มๆ อย่างช้าๆ ก่อนจะหันไปหาเพื่อนสาวของเขา

"นี่ใครหรือ"

[แอร์]

ผมผลลอยุธยาตมองภาพออกชอยู่ท่ามกลางเครือญาติของผมโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ

ไม่คิดว่าออกจะสามารถอยู่กับญาติๆ ที่ผมรักได้ด้วยตัวเองโดยที่ไม่มีผมคอยสร้างบรรยากาศ แถมยังอยู่ได้อย่างสบาย เพราะน้องมันทั้งยิ้มทั้งหัวเราะ ดูท่าว่าจะเข้ากันได้ดีกับญาติผมมากๆ จนผมหยุดที่จะยื่นแอบมองอยู่ที่ไกลๆ ไม่ได้

รอยยิ้มนั้น...ทำผมหยุดหายใจไปชั่วขณะ

จนกระทั่งมีเพื่อนดาราของพี่เองกับพี่อู่เดินเข้ามา แถมยังหย่อนก้นทิ้งตัวลงนั่งข้างออกซต่างๆ ที่ตรงนั้นเป็นที่ของผม

จากที่ยิ้มๆ อยู่ ผมหุบยิ้มจับพันที่

ถ้ายังเอาแต่หยุดยื่นมองอยู่แบบนี้ ใ้หน้าละอ่อนนั้นแม่ต้องคุยกับออกซไม่หยุดแน่

นั่นเมียของกุนะเวีย ถึงแม้จะชั่วครวก็เถอะ

เมียก็คือเมียปะวะ!

(Fake) Couple รับับทคุณแฟน
Chiffon_cake เขียน

จำนวน 352 หน้า
ราคา 319 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2769-1

ภาพประกอบ Kiriphantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราาย (ในเครือบริษัท แจ่มใสพับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

everybook2015@gmail.com

www.facebook.com/everyyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.nain.com

เพราะคิดว่าพี่ชายสุดที่รักโดนหักอก
จึงทำให้ 'ออส' ตึงตันไม่ชอบรุ่นพี่ที่เจอกันในสนามฟุตบอล
ผู้เป็นติงทายาทธุรกิจโรงแรมหรูอย่างออกนอกหน้า
แต่มีหรือที่ 'แอร' จะยอมโดนกระทำแบบนั้นอยู่ฝ่ายเดียว

เพราะความไม่สงบที่ทั้งคู่ก่อจึงทำให้การก้าวดวลเตะลูกโทษฟุตบอลจัดขึ้น
อีกทั้งแอรยังเอาชนะออสไปได้อย่างสวยงามต่อหน้าผู้คนมากมาย
ของรางวัลผู้ชนะจึงต้องยิ่งใหญ่ให้สมกัน
นั่นคือแอรต้องการให้ออสมารับบทเป็นคนรักหนึ่งอาทิตย์!
ทั้งยังต้องไปฮันนีมูน (?) กันที่รีสอร์ทอันเป็นธุรกิจในครอบครัวของแอรเสียด้วย

แต่แล้วจากที่ออสคิดว่าแย่ กว่าเรื่องราวจริงๆ กลับไม่ได้เป็นแบบนั้น
แล้วเขายังเพลอไพล่ไปกับเสน่ห์อันร้อนแรงของแอรอย่างควบคุมตัวเองไม่อยู่อีกด้วย!

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2769-1

9 786160 627691

ราคา 319 บาท